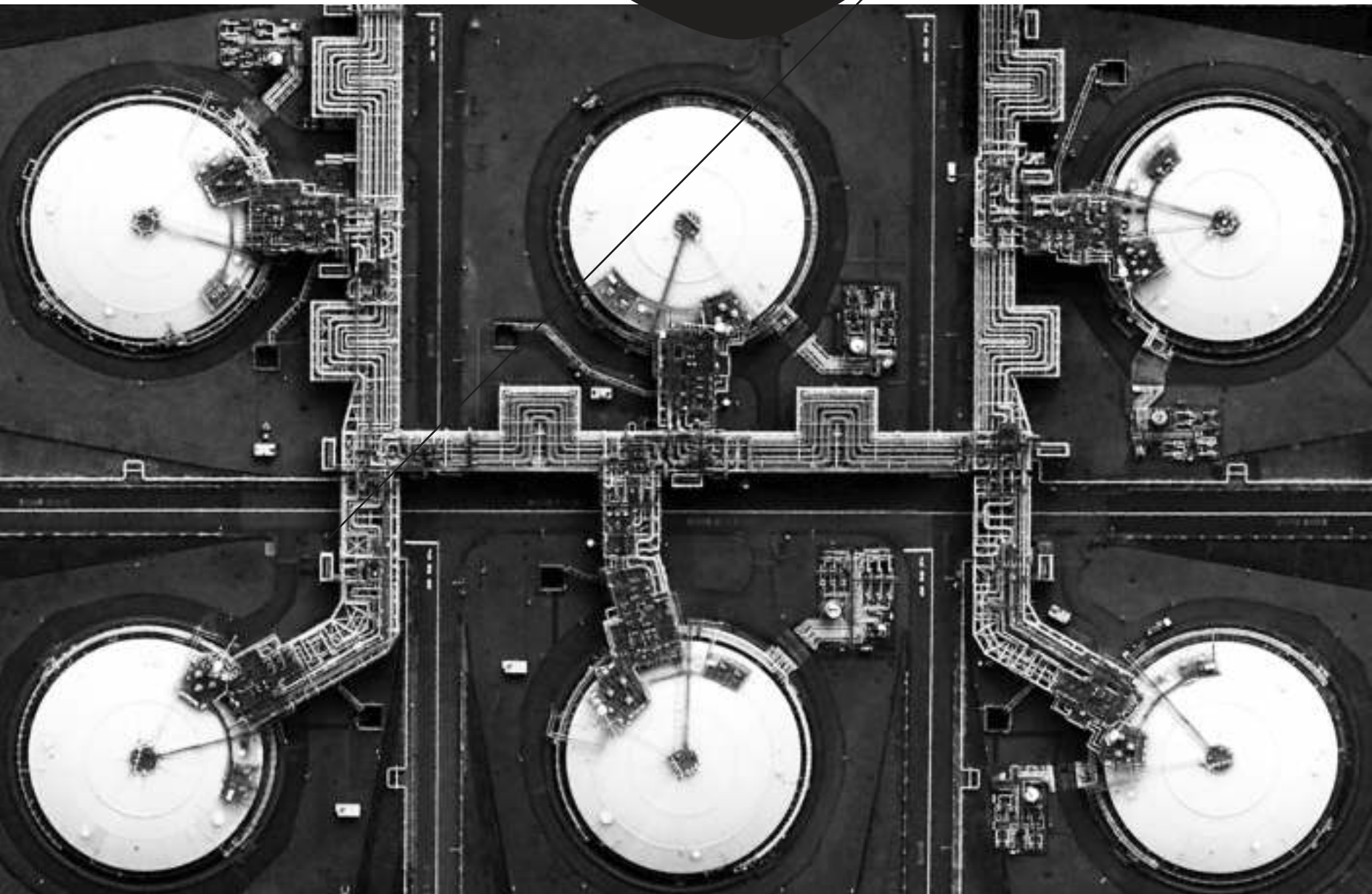

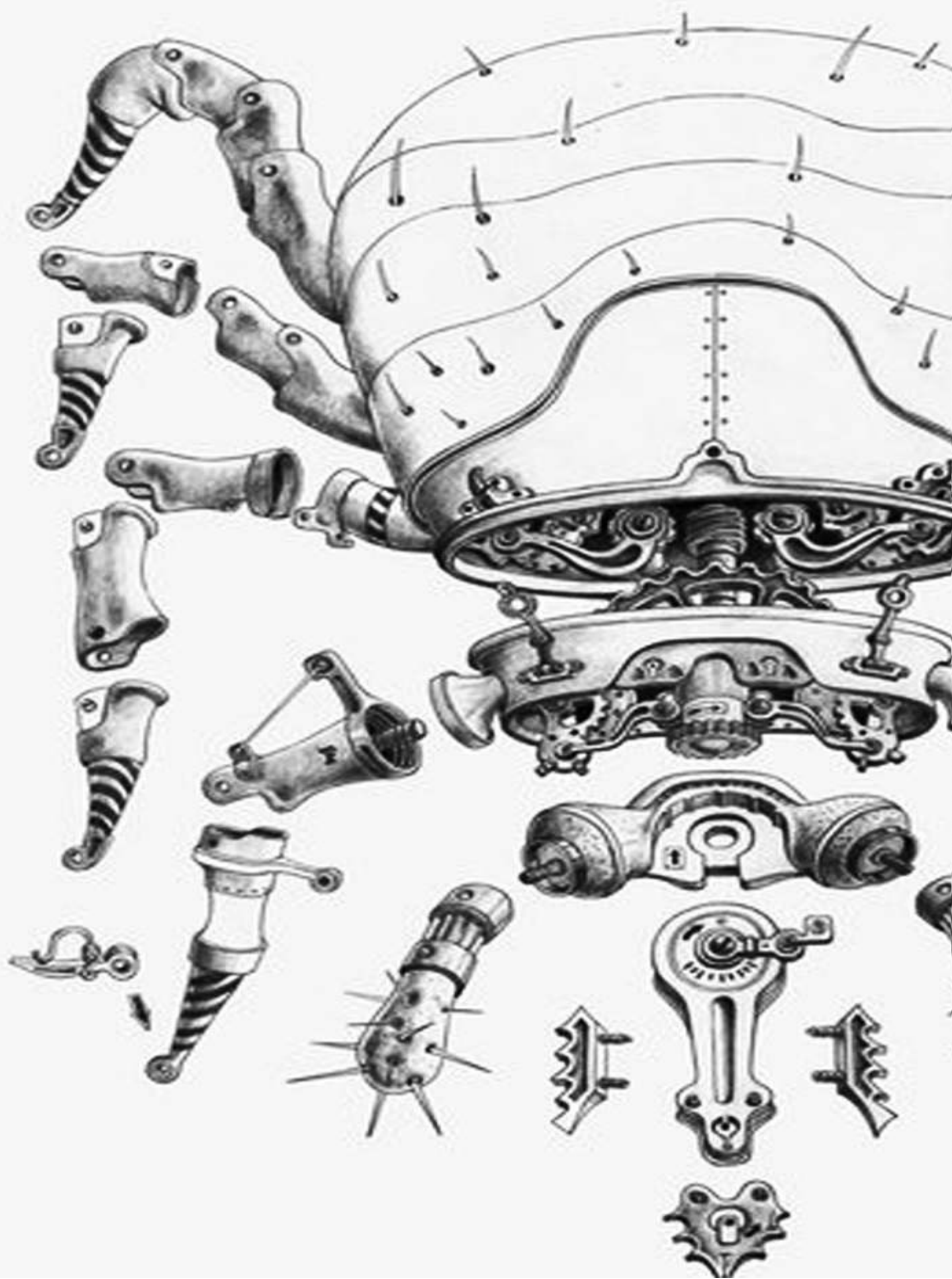
ΦΕΡΙΤΑ ΥΛΙΚΑ

για την αυτοοργάνωση στη ζωή, την έκφραση, τη δημιουργία
για την ελευθερία στην ισοπέδωση κάθε περιορισμού της
για την αλληλεγγύη σε κάθε απόπειρα υπονόμευσης της κανονικότητας

Οκτώβρης 2022
τυπώθηκε σε 300 αντίτυπα
και διανέμεται χέρι με χέρι,
χωρίς κανένα συνεισφορά,
με ελευθερή συνεισφορά,
γιατί η εξεγερσιακή ευαισθησία
θα είναι πάντα ανεκτίμητη,
για πάντα.

Ο πόλεμος στην Ουκρανία έχει ξεπεράσει σε διάρκεια τις 200 μέρες. Το Ιράν φλέγεται από μια εξέγερση που φαίνεται να απελευθερώνει μια μακρόχρονη κοινωνική οργή. Στην Ταϊβάν οριοθετείται ένα ακόμη σημείο τριβής γεωπολιτικών συμφερόντων. Το ίδιο και στα νησιά του Σολομώντα στην καρδιά του -κατ' επίφαση- Ειρηνικού Ωκεανού. Εκατέρωθεν του Αιγαίου τα διπλωματικά παιχνίδια υποδαυλίζονται από τη γενική κατάσταση αλλά και από την δυσμενή συνθήκη στο εσωτερικό των κοινωνικών των "αιώνιων εχθρών" αποτελώντας μια λύση για τον εκβιασμό κοινωνικών συναινέσεων. Εκατέρωθεν.

Ο φόβος και η ανασφάλεια μεγεθύνονται μέρα με τη μέρα. Η επιβίωση έχει γίνει βραχνάς για τις υποτελείς τάξεις. Η "κατάσταση έκτακτης ανάγκης" έχει αποσυρθεί από το κυριαρχικό λεξιλόγιο γιατί απλώς έχει γίνει κανόνας. Μια κανονικότητα ακόμη πιο βαθιάς εκμετάλλευσης και ακόμη πιο εκτεταμένης καταπίεσης. Οι δυνάμεις κρατικής καταστολής πληθαίνουν όλο και περισσότερο καταδεικνύοντας τους φόβους της κυρίαρχης τάξης για ενδεχόμενη γενικευμένη εκτόνωση της κοινωνικής δυσφορίας. Έτσι, οι ασκήσεις κατασταλτικής στρατηγικής απλώνονται σε κάθε σημείο αμφισβήτησης των κυριαρχικών επιλογών, με ωμή και απρόκλητη βία, σε απεργίες, σε πανεπιστήμια, σε δρόμους και πλατείες.

Η ελληνική κοινωνία δείχνει να έχει μετατραπεί σε έναν βάλτο ανασφάλειας, απάθειας, μοιρολατρίας, εξατομίκευσης και βαθιάς αλλοτρίωσης. Τα "κινήματα" παλεύουν να επιβιώσουν μετά από μια "πανδημία" την οποία η κρατική διαχείριση "αξιοποίησε" με τον καλύτερο για τα συμφέροντα των κυρίαρχων τάξεων τρόπο, αποδομώντας κάθε έννοια συλλογικού. Η κινηματική ανασύνταξη εν μέσω της καινούργιας συνθήκης φαίνεται να είναι ένα δύσκολο έργο. Οι έννοιες "αριστερά" και "δεξιά" δείχνουν να μην έχουν καμία βάση στην κατανόηση των όποιων κοινωνικών αντιστάσεων αναδύονται. Το αντίθετο. Φαίνεται να προκαλούν σύγχυση. Νέες πολιτικές υποκειμενικότητες εμφανίζονται με χρόνους επιτάχυνσης και τα εργαλεία κατανόησης είναι λειψά. Τουλάχιστον έτσι αποτυπώνεται στις λίγες αμήχανες ανατρεπτικές αναλύσεις που αποπειρώνται να κατανοήσουν τη νέα κατάσταση.

Μέσα σε όλη αυτή τη συνθήκη η αστική τέχνη, κατανοώντας τις κριτικές δυνάμεις που συμφύονται στις διάσπαρτες δημιουργικές κοινωνικές δυνατότητες, διαστέλλει το φάσμα του εναλλακτισμού για να τις ενσωματώσει. Πολιτιστικά "ιδρύματα" εφοπλιστών (διαβάζουμε: μηχανισμοί ξεπλύματος μαύρου χρήματος και ανυπολόγιστης φοροαπαλλαγής) αγοράζουν εκτάσεις και εγκαταλελειμμένα κτίρια σε μητροπόλεις για να τα προσφέρουν αφειδώς σε αιρετικούς καλλιτέχνες προκειμένου να στεγάσουν τα ανατρεπτικά τους πρότζεκτ. Συναυλίες εναλλακτικών καλλιτεχνών μαζεύουν χιλιάδες ανθρώπων επιβεβαιώνοντας αυτό που ο Ελία Κανέτι ονόμασε "μάζα σε δαχτυλίδι" για να αποκωδικοποιήσει τον τρόπο που η εκάστοτε εξουσία εγκιβωτίζει την ανάγκη για επικοινωνία.

Από την άλλη, κινηματικοί χώροι χρησιμοποιούν εναλλακτικούς καλλιτέχνες κρίνοντας ότι έτσι θα επιβιώσουν οι πολιτικές τους προταγματικές, καταδεικνύοντας εντέλει, είτε ότι απλώς αδυνατούν να παράγουν τον δικό τους πολιτισμό ή ότι τον θεωρούν πολύ λίγο για να αντεπεξέλθει στις ποσοτικές τους προσδοκίες. Το πρόσφατο χτύπημα του 3ου ελευθεριακού φεστιβάλ καλειλημμένων χώρων στη Θεσσαλονίκη είναι ένα καλό παράδειγμα των αδιεξόδων αυτής της λογικής. Η συναυλία που διοργανώθηκε με τον Θανάση Παπακωνσταντίνου και τα Καντινέλια χτυπήθηκε από τις δυνάμεις καταστολής παρά την μαζική της συμμετοχή. Καθίσταται πασιφανές ότι οι εναλλακτικοί καλλιτέχνες και όλο το πλήθος που τους ακολουθεί δεν κινδυνεύουν στα στάδια όπου αγοράζουν και αναγορεύονται εναντίον του συστήματος αλλά αν και όταν εμφανίζονται σε χώρους όπου υπάρχουν ανοιχτές κοινωνικές τριβές, διακυβεύματα αμφισβήτησης της κρατικής κυριαρχίας, σε χώρους χωρίς αντίτιμο και έξω από τα θεαματικά αυτονόητα. Τα στάδια και οι συναυλίες θα γεμίζουν με sold out, με το πλήθος να θεωρεί ότι με την παρουσία του εκεί εξαντλεί το οποίο αντιστασιακό του απόθεμα, ενώ, αντιστρόφως ανάλογα, η παρουσία στο δρόμο αποψιλώνεται διαρκώς.

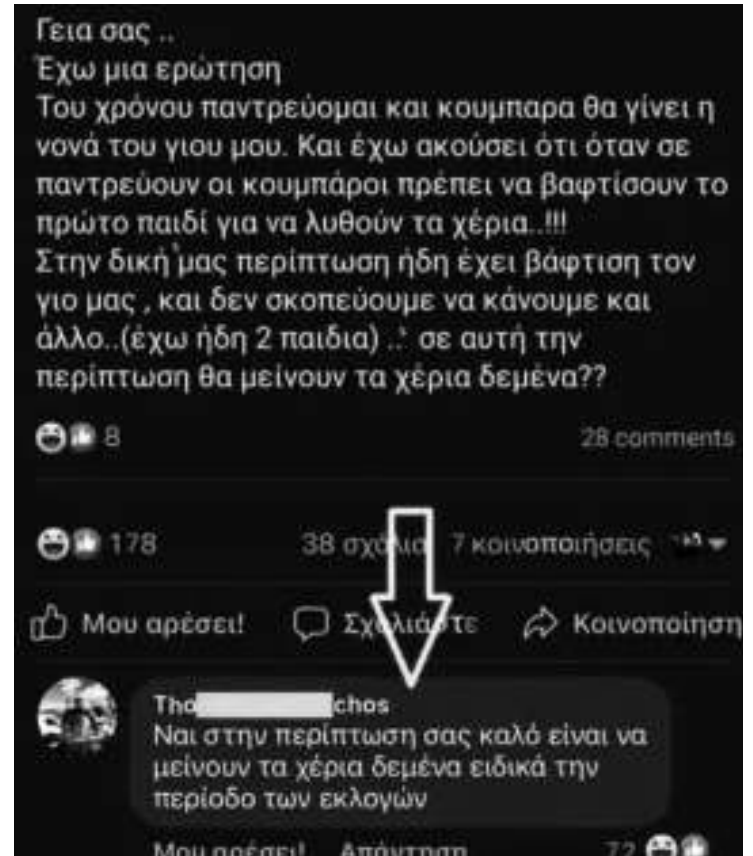
Η κατάσταση γίνεται όλο και πιο πολύπλοκη και σχεδόν όλα όσα θεωρούνταν κινηματικά κεκτημένα στους χώρους αντίστασης φαίνεται να είναι διαπραγματεύσιμα. Σε βάρος τους.

Ως πότε θα παλεύουμε για να κατοχυρώσουμε το απελευθερωτικό ιστορικό θέσφατο: ο σκοπός δεν αγιάζει τα μέσα;

ΑΛΙΕΥΟΝΤΑΣ SOCIAL ΜΥΔΙΑ

Τα τουρνικέ στις εισόδους των Πανεπιστημίων είναι ένα εξόφθαλμο ορόσημο για την αρχή του τέλους εποχής στο “δημοκρατικό” πανεπιστήμιο όπως το έχει ορίσει ο φιλελεύθερος καπιταλισμός. Στο όνομα της ασφάλειας οι κοινωνικές ελευθερίες πάνε στον... μεγάλο περίπατο και η οποία διαλεκτική της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης με το κοινωνικό γίγνεσθαι λαμβάνει ένα εκκωφαντικό τέλος. Έτσι, τα πανεπιστήμια μπαίνουν επίσημα στη σφαίρα του “πανοπτικού” της εξουσίας για να εξυπηρετούν επίσημα και “κοινωνικά νομιμοποιημένα” αποκλειστικά και μόνον το ιδιωτικό κεφάλαιο και την συσσώρευση κεφαλαίων σύμφωνα με τις επιταγές του επιθετικού νεοφασίζοντος νεοφιλελευθερισμού.

Ο σκοταδισμός συνθίζει να κινείται μεταξύ υπερβολής και γελοϊότητας, πλην όμως, η κοινωνική του επικινδυνότητα είναι κάτι παραπάνω από σοβαρή. Το κιούμιο είναι ένα καρτωμένο όπλο για την αντιμετώπιση αυτής της παραδοσιακής μάστιγας αλλά συνορεύει, απλώς, με τα ευκολόγια. Το χτύπημα αυτού του κοινωνικού φαινομένου χρειάζεται σοβαρή δουλειά στο δρόμο και ενάντια στις πηγές του. Η κατευθυνόμενη αμάθεια, η αλαζονική ημιμάθεια, ο βαθύς συντηρητισμός των “εκπαιδευτικών θεσμών”, ο εκκλησιαστικός οχετός, ο πόλεμος των ΜΜΕ ενάντια στην “θολοκουλτούρα”, η γελοία προγονοπληξία, η αιματηρή πατριαρχική νοοτροπία, οι κλειστές και δήθεν αυτάρκες “κοινότητες”, και πόσοι άλλοι πομποί αναπαραγωγής της γενικευμένης κοινωνικής ανασφάλειας και δυστυχίας. Αυτοί είναι οι στόχοι και είναι διάσπαρτοι σε κάθε στιγμή της καθημερινής μας ζωής.

Στην χύτρα του μεταμοντερνισμού ρίχνονται πολλά φάμπουλους συστατικά προκειμένου να έχουμε ένα αποτελεσματικό επικοινωνιακό κατασκεύασμα. Αυτό το κατασκεύασμα διανέμει άφθονο χρήμα δεξιά, αριστερά και εναλλακτικά για να ξεπλυθεί το διαρκές απόθεμα του ομίλου. Αυτό το κατασκεύασμα μοιάζει διαμετρικά αντίθετο από τους πνιγμένους ναυτικούς του εφοπλισμού, τους εγκαυματίες των διυλιστηρίων. Έτσι πρέπει. Όχι άλλη μιζέρια Φάμπουλους διάθεση, πλούσια τέχνη, άπλετες χορηγίες για την “χαρά της ζωής”...

Ken Loach @KenLoachSixteen · 4 h
Radiohead need to decide if they stand with the oppressed or the oppressor. The choice is simple. @thonyorke

Traducción del inglés

Ken Loach: Radiohead need to join the cultural boycott of Israel
I was surprised to read in Rolling Stone that Thom Yorke believed critics of Radiohead's scheduled concert in Tel Aviv were simply "throwing shit" at the independent.co.uk

29 150 130

Thom Yorke @thonyorke · 1 min

Playing in a country isn't the same as endorsing its government. We've played in Israel for over 20 years through a succession of governments, some more liberal than others. As we have in America. We don't endorse Netanyahu any more than Trump, but we still play in America. Music, art and academia is about crossing borders not building them, about open minds not closed ones, about shared humanity, dialogue and freedom of expression. I hope that makes it clear Ken.

1

Chrysa Botsi
20 Ιουλίου στις 11:47 π.μ.

Η κοπέλα απέναντί μου στο ιατρείο ήρθε να με δει για κάτι που βλέπω πως συχνά. Έχει υποστεί σεξουαλική κακοποίηση. Μέχρι εδώ το σενάριο μου είναι πολύ γνωστό. Όμως τούτο το κορίτσι, αν και ήρεμο, με πληροφορεί ότι το συμβάν έγινε πριν μια εβδομάδα. Και τώρα η προθεσμία λήψης αντιρετροϊκής αγωγής και αγωγής πρόληψης των ΣΜΝ έχει παράσει. Αυτές οι πρώτες 48 ώρες χάθηκαν. Τώρα μόνο να περιμένουμε μπορούμε.

Εδώ κοντά έγινε το συμβάν. Στο πάρκο απέναντι από την ασφάλεια στην Καισαριανή. Γνωστό το πάρκο. Κι εγώ πάω εκεί βόλτα. Κι ήταν 4 η ώρα το μεσημέρι. Την κοιτώ έκπληκτη. Έξωκτος το μεσημέρι απέναντι από την ασφάλεια: Ένας Έλληνας. Τον βρήκαν μου λείει. Από τις κάμερες και τα ρούχα.

Δηλαδή: Ρωτάω. Το κατήγγυλες;

Ναι, απαντά. Αμέσως μόλις με άφησε. Μετά με παρέλαβε η ψυχολόγος της αστυνομίας. Τρεις ώρες με είχε. Με γύρισε έως και τα παιδικά μου χρόνια. Ήταν απασθής. Με θύμωσε. Μετά μου κανόνισαν ιατροδικαστική εκτίμηση. Πέντε μέρες μετά έγινε αυτό. Καλά που είχα φυλάξει τα ρούχα. Τι θάβρισκε ο ιατροδικαστής περιέγραψε μόνο τις κακώσεις.

Και κανείς δεν σου είπε να πας στο νοσοκομείο να πάρεις προφυλακτική αγωγή;

Όχι λείει χαμογελώντας, ρωτώντας το έμαθα. Όμως η αστυνομία μου είπε πως όλα έχουν γίνει επικίνδυνα. Καλά είναι να περπατάμε κοντά σε μαγαζιά...

Συνταγογράφηση έναν έλεγχο. Ταυλάχιστον να ξέρουμε τι δεν είχε.

Πως το αντιμετωπίζεις; Αντέχεις;

Παίρνω ήδη αντικαταθλιπτικά. Έρχομαι από ένα διαζύγιο και μεγαλώνω μόνη μου δυο παιδάκια. Όσο σκέφτομαι ότι τα πάω στο πάρκο..

Τι να σχολιάσω τώρα; Καλά είναι να περπατάμε κοντά σε μαγαζιά.

Οι εμπορευματικές σχέσεις επιβάλλουν να μπαίνουμε στα μαγαζιά. Η πατριαρχία επιβάλλει να... περπατάμε κοντά στα μαγαζιά. Κι η ελευθερία γίνεται μαγαζί γωνιά. Απλησίαστη.

Μετά τον Nick Cave που έδωσε μια παρόμοια απάντηση στον Roger Waters, έρχονται με την ίδια επιχειρηματολογία οι Radiohead να απαντήσουν στον Ken Loach στο κάλεσμα να αρνηθούν τη συμμετοχή τους σε συναυλία στο Ισραήλ την ίδια στιγμή που οι Παλαιστίνιοι δέχονται την επίθεση του ισραηλινού στρατού. Το αν η μουσική, η τέχνη και η ακαδημία υπάρχουν για να ρίχνουν τείχη κι όχι για να τα χτίζουν είναι ένα επικείμενο που πρέπει να απευθυνθεί στον παλαιστινιακό λαό, ο οποίος δεν μπορεί να ζήσει τίποτε από όλα αυτά. Ο διάλογος και η ελευθερία της έκφρασης είναι ανύπαρκτα στην μεγαλύτερη ανοικτή φυλακή του κόσμου, στη λωρίδα της Γάζας. Η απόπειρα αντιστοιχίσεων σε επίπεδο "άνθρωπότητας" δεν είναι τίποτε άλλο από μια μπάλα που πετιέται στην εξέδρα με ιδιοτελή κίνηση. Η επίκληση του διαχωρισμού μεταξύ κυβέρνησης και λαού στο προκείμενο θα είχε ένα νόημα αν, εντέλει, υπήρχε η πρόθεση να ψελιζόταν έστω και μια κουβέντα υπέρ της Παλαιστίνης στη συναυλία στο Ισραήλ. Αλλά ούτε οι Radiohead, ούτε ο Cave, εξ όσων γνωρίζουμε δεν ψέλισαν τίποτε πέραν των στίχων τους.

Στη χρήση Σούλα άρεσε
nastasia rev @nastaziarev · 22 ώ
Πεθαίνει ο Χριστός: θλίψη, κατανύξη, νηστεία

Πεθαίνει η Παναγιά: κέφι, κοφιδια, σούρε Σούλα τον χαρό

Μα όλα έχουν μια εξήγηση; Από την Αγία Γραφήν, αμήν Παναΐαμ...

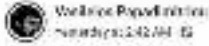
«Καθένας που βλέπει μια γυναίκα και την επιθυμεί, αυτός πλέον αμάρτησε μέσα στην καρδιά του» (Ιησούς Χριστός - Ματθαίος 5, 28).

- «Μην έχετε ψεύτικες ελπίδες και μη σας εξαπατούν κάποιον, διότι πόρνοι, μοιχοί, ομοφυλόφιλοι, κλέφτες, άρπαγες... δεν πρόκειται να κληρονομήσουν την Βασιλείαν του Θεού» (Απόστολος Παύλος Α΄ Κορ. 5' 9-11).

- «Θελώ οι γυναίκες να προσεύχονται με ενδυμασία σεμνή. Να στολίζουν τον εαυτό τους με αίσθημα εντροπής και σωφροσύνης» (Απόστολος Παύλος Α΄ Τιμ. β', 9-10).

facebook

enid/10101010

Vasilios Papadimitriou
vasilios1242AM · 52

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΤΟ ΜΕΤΑΛΛΙΟ.

ΑΠΟΦΑΣΙΣΑ ΝΑ ΒΓΑΛΩ ΣΕ ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟ ΤΟ ΜΕΤΑΛΛΙΟ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗΣ ΔΙΑΚΡΙΣΗΣ ΠΟΥ ΕΙΧΑ ΣΑΝ ΑΘΛΗΤΗΣ.

ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΘΕΣΗΣ ΣΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΚΛΕΙΣΤΟΥ ΣΤΙΒΟΥ ΤΟΥ 1973 ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΣΤΟ ΡΟΤΕΡΝΤΑΜ.

ΕΠΕΙΔΗ ΣΕ ΟΣΕΣ ΚΟΥΦ@ΛΕΣ ΑΠΕΥΘΥΝΘΗΚΑ ΓΙΑ ΣΤΗΡΙΞΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΙΚΟΥ ΜΟΥ ΦΙΛΟΥ ΝΙΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗ ΚΑΝΟΥΝ ΤΟ ΠΑΓΩΝΙ.

Ο ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΑΘΛΗΤΗΣ ΤΟΥ ΒΟΛΛΕΥ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΜΑΣ ΕΧΕΙ ΣΟΒΑΡΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΥΓΕΙΑΣ.

ΝΟΣΗΛΕΥΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟ ΜΕ ΕΓΚΕΦΑΛΙΚΟ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΣΕ ΚΡΙΣΙΜΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ. ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΔΕ ΣΕ ΑΣΧΗΜΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ.

ΔΕΝ ΠΕΡΙΜΕΝΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΑΠΟ ΤΑ ΡΑΜΟΛΙΜΕΝΤΑ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΠΟΖΕΣ. ΔΕΝ ΕΧΩ ΚΑΙ ΕΓΩ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΝΑ ΒΟΗΘΗΣΩ ΑΛΛΟΙΟΥΣ.

ΑΔΕΡΦΕ ΠΕΡΑΣΤΙΚΑ.

000 10

22 Comments · 23 Shares

Like

Αυτή η ιστορία με πρωταθλήτριες και πρωταθλητές που είναι "πεταμένοι" στην κυριολεξία από το κράτος την ίδια στιγμή που φέρνουν μετάλλια στο "έθνος", είναι ζωντανά παραδείγματα θεσμομένου κανιβαλισμού. Ψυχολογικά ντοπαρισμένοι άνθρωποι από τις εθνοκεντρικές φαντασιοκοπίες αγωνίζονται κάτω από εθνόσημα, με ιδίους κόποις και ίδια έξοδα, προσδοκώντας μια αναγνώριση στην κορυφή του σωματικού ανταγωνισμού. Τον τελευταίο καιρό εμφανίζεται μια νέα σχολή αθλητριών και αθλητών που απαντάνε με δηκτικότητα στην κρατική αδιαφορία και τον θεσμικό κυνισμό. Διαχωρίζουν την εθνική ταυτότητα από την κρατική τακτική και μέσω της δημοσιότητας διεκδικούν ένα θεσμικό ενδιαφέρον για την υλική αποκατάσταση της αναγνωρισιμότητάς τους. Υπολογίζουν τα μετάλλια για τους εαυτούς τους ή για τους συντρόφους τους όπως και στην περίπτωση της συγκεκριμένης ανάρτησης. Έτσι, εμφανίζεται μια ιδιότυπη αντιπολίτευση στους αθλητικούς χώρους όπου το πεδίο της αντιπαράθεσης με την εξουσία είναι ο δημόσιος κι όχι ο κρατικός χαρακτήρας των "εθνικών κατορθωμάτων". Δεν είναι σίγουρο αν αυτή η αντιπαράθεση θα τονώσει τον δημόσιο χαρακτήρα των "κοινών" στην κοινωνική συνείδηση ή, απλώς, θα χρησιμοποιηθεί ως πεδίο διεκδίκησης όσων από τις κρατικές υποχρεώσεις αναλογούν στον πρωταθλητισμό...

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΜΕΓΕΘΗ ΟΜΙΛΩΝ ΔΙΥΛΙΣΗΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Βασικά μεγέθη ενοποιημένων αποτελεσμάτων χρήσης Α' εξαμήνου (σε εκατ. ευρώ)

	MOTOR OIL			ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΕΤΡΕΛΙΑ		
	2022	2021	ΜΕΤΑΒΟΛΗ	2022	2021	ΜΕΤΑΒΟΛΗ
Κύκλος εργασιών	7.899	4.156	90,06%	6.777	3.974	70,53%
Όγκοι πωλήσεων διύλισης (χιλ. μετρικοί τόνοι)	6.765	6.423	5,32%	6.710	7.458	-10,03%
Λειτουργικά κέρδη (ΕΒΙΤΔΑ)	932	251	271,58%	1.239	391	216,88%
Καθαρά κέρδη	685	121	465,91%	872	206	323,30%
Δανεισμός	2.179	1.902	14,56%	1.967	1.751	12,34%
Μεικτά περιθώριο κέρδους (β/μετρικό τόνο)	156,5	57,1	174,08%			

Να εδώ, στο ρελατί, έτσι για να κρατάμε ζωντανή την σωστή, την παραδοσιακή πραγματικότητα της "συσσώρευσης κεφαλαίων". Εκατοντάδες πια χιλιάδες οι νεκροί ενός πολέμου και είναι πασιφανές για μια ακόμη φορά ποιοί κερδίζουν με φόντο το "ξένο αίμα". Όπου γης...

Αυτό το καλοκαίρι σηματοδότηκε από ένα ακόμη παράδοξο: μια χώρα με 3 χιλιάδες νησιά, για τα οποία το κράτος επέλεξε να γίνουν απρόσιτα για τους ιθαγενείς. Και δεν είναι μόνο η τουριστική κατοχή αλλά ένας σημειολογικός πόλεμος που εξελίχθηκε ενάντια σε μια συντριπτική πλειονότητα της ελληνικής κοινωνίας: τους λεπτατημένους υποτελείς. Ένας εκβιασμός που φαίνεται να πραγματώνεται στους καιρούς μας: αν θέλετε να πάτε στα νησιά να πάτε ως γκαρσόνια των πλουσίων και να ζείτε με ό,τι ψίκουλα πέφτουν από τα τραπέζια τους. Όχι δεν είναι λαϊκισμός μια τέτοια ανάγνωση της πραγματικότητας. Πρόκειται για μια συνθήκη που ήρθε για να μείνει. Κι αυτό θα φανεί ξεκάθαρα τα επόμενα καλοκαίρια.

ΑΛΙΕΥΟΝΤΑΣ SOCIAL ΜΥΔΙΑ

Shayan Gardanzadeh @Shayan95

A young woman without a headscarf is pictured on the frontline of nationwide protests in Iran sparked by the death of #MahsaAmini, 22, following her arrest by morality police over "improper hijab".

#مهسا_امینی

9:58 PM · Sep 20, 2022 · Twitter Web App

Το Ιράν φλέγεται. Νεαρή γυναίκα χτυπήθηκε μέχρι θανάτου από την αστυνομία ηθών επειδή δεν φορούσε...σωστά τη μαντίλα της. Δεν κάλυπτε όπως έπρεπε το πρόσωπό της. Εξέγερση λοιπόν είναι η απάντηση που βρίσκεται σε εξέλιξη μετρώντας ήδη δεκάδες νεκρούς. Το γεγονός αυτό είναι η αιτία ή η αφορμή για την εξέγερση; Δεν έχει σημασία στο προκείμενο. Η κοινωνική αντίδραση για μια ακόμη φορά στην ιστορία βρίσκει το δρόμο να ξεπεράσει τους φόβους από μια βαριά τυραννία και να ξεσπάσει όπως αναλογεί σε ένα τέτοιο γεγονός. Η κυρίαρχη ηθική επιτίθεται στην κοινωνική ανοχή και η οργή συντρίβει τα όρια της υποταγής.

Παραρρηπιπόντως, τμήματα ηθών υπάρχουν σε ελάχιστες χώρες. Και ναι, η ελλαδίτσα είναι μια από αυτές...

Η Νίκη Κεραμέως (Θεσσαλονίκη, 18 Ιουλίου 1980) είναι Ελληνίδα δικηγόρος και πολιτικός. Είναι βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας και εν ενεργεία υπουργός Παιδείας και Θρησκευμάτων.

Πέρα από αυτό που φαίνεται, είναι -σε ευθεία αναλογία- ΚΑΙ όλα αυτά...

1η Σεπτεμβρίου 1992, στο διυλιστήριο της ΠΕΤΡΟΛΑ (ιδιοκτησίας Λάτση) γίνεται έκρηξη, όταν σπάει σωλήνας των εγκαταστάσεων διύλισης. 14 εργάτες εξαιρώθηκαν ή κάηκαν ζωντανοί. Δύο μήνες αργότερα ανανεώνονται οι άδειες διακίνησης/εμπορίας! Το 1995 το Τριμελές Πλημμελειοδικείο αθώνει τους δύο μοναδικούς κατηγορούμενους (στελέχη της ΠΕΤΡΟΛΑ). Ο Γ. Λάτσης δεν κατηγορήθηκε για τίποτα. Άλλο ένα εργοδοτικό έγκλημα χωρίς τιμωρία.

Αυτές οι μαρμαρινές πλάκες που περνάνε στην ιστορία αλλά ταυτόχρονα εξορίζονται από την συλλογική μνήμη, φθείρονται από την επιτηδευμένη αδιαφορία. Δεν συμφέρουν τα συμφέροντα, δεν βολεύουν τις εξουσίες. Αυτή η μαρμαρινή πλάκα ονομάζει ατύχημα μια ξεκάθαρη δολοφονία. Εκρήγνυται ένας σωλήνας από τον οποίο περνάει έφλεκτο αέριο, ένας σωλήνας που για λόγους "οικονομίας" είχε τη μισή διάμετρο από αυτήν που επέτρεπαν οι προδιαγραφές. Και δίπλα στο ατύχημα γράφει "συνάδελφοι". Από συνάδελφους λοιπόν η μαρμαρινή πλάκα. Η ντροπή κάθε έννοιας συναδελφικότητας δίπλα δίπλα με την ξεδιαντροπιά των αφεντικών και τον κυδαίο κυνισμό των κρατικών υπαλλήλων.

Θέομο και αντιθέομο

Σημειώσεις

Στις 10/10/2007 οι Radiohead παρουσιάζουν το album τους In Rainbows. Πριν κυκλοφορήσουν το album τους σε cd, το ανέβασαν στο internet και το έδιναν με ελεύθερη συνεισφορά. Το πείραμα πέτυχε! Χιλιάδες θαυμαστές πλήρωσαν σχεδόν το αντίτιμο που θα πλήρωναν να το αγοράσουν από ένα δισκοπωλείο, και στην συνέχεια οι περισσότεροι από αυτούς αγόρασαν και το cd τους.

Στο πρώτο σκέλος της διανομής μπορούμε να βρούμε χαρακτηριστικά αυτοοργάνωσης και αντιεμπορευματικότητας μιας και επιλέγουν να το μοιράσουν ελεύθερα στον κόσμο/κοινό τους, από την άλλη όμως δεν θα μπορούσαμε να πούμε πως είναι μια αυτοοργανωμένη και αντιεμπορευματική μπάντα μιας και συμμετέχει και στηρίζει/στηρίζεται σε δισκογραφικές εταιρείες, εταιρείες διανομής, managers και γενικότερα είναι κομμάτι ενός ευρύτερου συμπλέγματος που απαρτίζει την μουσική βιομηχανία.

ένα άλλο παράδειγμα, αντίστροφης λογικής, αλλά με χαρακτηριστικά αντιεμπορευματικότητας είναι οι Monty Python's. Επειδή ο κόσμος ανέβαζε τα βιντεάκια τους ελεύθερα σε πλατφόρμες όπως πχ Youtube χωρίς να παίρνουν την άδεια από τους ίδιους για την χρήση του έργου τους, αποφάσισαν να τα ανεβάσουν και οι ίδιοι ελεύθερα, έχοντας όμως ένα σκοπό (στο πίσω μέρος του μπουκάλι τους)... αυτό φαίνεται στην ανακοίνωση που είχαν βγάλει δημόσια.

Απόσπασμα της ανακοίνωσης: "Εδώ και τόσα χρόνια, εσείς οι χρήστες του Youtube μας ξαφρίζετε, παίρνετε δεκάδες χιλιάδες βιντεάκια και τα ανεβάζετε στο Internet. Ξέρουμε ποιο είστε, ξέρουμε που μένετε, θα μπορούσαμε να σας εκδικηθούμε με τρόπους που δεν θα θέλατε ούτε να ακούσετε. Επειδή όμως είμαστε φοβεροί τύποι σκεφτήκαμε κάτι άλλο, θα φτιάξουμε το δικό μας κανάλι στο Youtube. Τέρμα στα σκουπίδια με την άθλια εικόνα που ανεβάζετε μέχρι τώρα. Εμείς σας προσφέρουμε τα βίντεο στην καλύτερη ανάλυση. Και όλα αυτά ENΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ. Θέλουμε όμως κάτι ως αντάλλαγμα. Θέλουμε να κάνετε κλικ στα links και να αγοράζεται τις ταινίες και τις εκπομπές μας. Μόνο έτσι μπορείτε να μετριάσετε την ανδία που μας προκαλούσατε όλον αυτόν τον καιρό που μας κλέβατε. Αυτό είναι το κανάλι των Monty Python's στο Youtube."

1. Κάθε κουλτούρα, είτε κυρίαρχη είτε από τα κάτω, χτίζεται σε τείχη αρνήσεων. Αυτές οι αρνήσεις είναι και οι χαρακτηριστικές διαφορές μεταξύ των εκάστοτε κουλτουρών. Συνεπάγεται ότι και οι κουλτούρες από τα κάτω πρέπει είναι σαφώς διαχωρισμένες και επιθετικές προς τις κυρίαρχες τουλάχιστον σε μία τουλάχιστον περιοχή τους.

Παραδείγματα:

Μία χαρακτηριστική άρνηση του diy ήταν και είναι η αντιεμπορευματικότητα. Με αυτό τον τρόπο βάζει όρια και διαχωριστικές γραμμές ανάμεσα σε εκείνη και την κυρίαρχη κουλτούρα. Ανάμεσα σε όσους στηρίζουν την μία ή την άλλη πλευρά.

2.

Οποιαδήποτε ταλάντωση μεταξύ διαφορετικών κουλτουρών τείνει να ευνοεί την μεγαλύτερη ή κυρίαρχη. Οι όποιες συγκωνεύσεις ή συγκρασημοί, δημιουργούν ένα θολό τοπίο, στέλνουν διφορούμενα μηνύματα, αμβλύνουν την επιθετικότητα και στις δύο πλευρές με αποτέλεσμα να ευνοούν πάντα την δεσπόζουσα κουλτούρα.

Παραδείγματα:

Μια ομάδα που επιλέγει "διάσημους καλλιτέχνες" για συναυλία οικονομικής ενίσχυσης.

Μια μπάντα που επιλέγει μια κατάληψη για συναυλία και την επομένη ένα μαγαζί για προώθηση του δίσκου.

3.

Ειδικότερα, αν η ταλάντωση γίνεται σε καίριο σημείο άρνησης, άρεται η όποια διαφορετικότητα στις κουλτούρες και συνθήως υπάρχει αφομοίωση.

Παραδείγματα:

Μια diy μπάντα που ήταν αντιεμπορευματική επιλέγει να παίζει με αντίτιμο σε μαγαζιά. Δύσκολα θα ξαναγυρίσει στην πρότερη κατάσταση.

4.

Η ύπαρξη πολλών αντιθετικών προς την κυρίαρχη κουλτούρα τάσεων δεν σημαίνει απαραίτητα ότι αυτές είναι ούτε συγγενικές ούτε αντιθετικές. Τις περισσότερες φορές δρουν μάλλον παράλληλα.

Παράδειγμα:

Το diy και το underground τις περισσότερες φορές δρουν παράλληλα και υπάρχει όσμωση μέσω προσωπικών σχέσεων. Και για τις δύο τάσεις, ο κοινός "αντίπαλος" είναι η κυρίαρχη κουλτούρα.

5.

Οι κουλτούρες σφυρηλατούνται στους χώρους αναμονής, στα πεζοδρόμια, στα μπαλκόνια, στους εξώστες, με λίγα λόγια στους χώρους που τις φιλοξενούν. Όσοι περισσότεροι χώροι τόσο περισσότερο επεκτείνεται μια κουλτούρα.

Παράδειγμα:

Η villa amalias ήταν για χρόνια ο καταλύτης του diy.

σε θοηούς καιρούς

Μέρος 1ο

Τα παραδείγματα με τις απόπειρες συλλογικών δημιουργικών σχημάτων να παρακάμψουν τη διαμεσολάβηση των εμπόρων είναι πολλά. Αυτή η παράκαμψη μπορεί και να είναι σε όφελος των “καταναλωτών” μπορεί όμως και όχι, αφού ένα σχήμα κάλλιστα μπορεί να καρπωθεί με αυτόν τον τρόπο το κέρδος του μεσολαβητή/έμπορα για τον εαυτό του. Γίνεται, απλώς, έμπορος του εαυτού του.

Είναι, ωστόσο, σύνθηρες στην “κουλτούρα του ροκ” μια κίνηση παράκαμψης των εμπόρων να ενδύεται με μια ριζοσπαστική πρόταση. Αντιεμπορικότητα. Χωρίς μεσάζοντες, χωρίς τους μεσολαβητές που κατέχουν τα μέσα διακίνησης εμπορευμάτων κι έτσι επιβάλλουν τη δικτατορία τους. Παίρνοντας το έργο ανθρώπων για ένα κομμάτι ψωμί για να βάλουν στη συνέχεια τα πολλαπλάσια φέσι τους που θα αναγκαστεί να πληρώσει ο καταναλωτής. Το πέταγμα των εμπόρων έξω από τη διαδικασία διακίνησης των προϊόντων ανοίγει νέες προοπτικές που μπορούν να πάρουν και ριζοσπαστική κατεύθυνση αλλά που, ωστόσο, σπάνια επιλέγεται.

Η διακίνηση των έργων εκτός των δικτύων διανομής δεν σημαίνει αντιεμπορευματικότητα. Είναι άλλο να είσαι, απλώς, ενάντια στους εμπόρους κι άλλο ενάντια στα εμπορεύματα. Από τη στιγμή που ένα έργο φτιάχνεται για να πουληθεί είναι εμπόρευμα. Έχει αξία χρήσης (καλύπτει κάποιες ανάγκες) και ανταλλακτική αξία (το αντίτιμο) που ενσωματώνει την τιμή του κόστους και την υπεραξία (το κέρδος). Όταν ένα συλλογικό -ή μη- δημιουργικό σχήμα επιλέγει να ζήσει από το έργο του ενσωματώνει στην ανταλλακτική αξία, στο αντίτιμο, όλο το κόστος της οικονομικής ζωής του. Όλο το αντίτιμο μένει στον δημιουργό, οπότε λογικά όταν παρακάμπεται ο έμπορος υποτίθεται ότι αφαιρείται από το αντίτιμο το δικό του εμπορικό παρασιτικό κέρδος κι έτσι το προϊόν μπορεί να είναι φθηνότερο. Αυτό, όμως, δεν ισχύει για τα δημιουργικά σχήματα που επιλέγουν αυτή τη μορφή διακίνησης αλλά κινούνται μέσα στα όρια του καθεστώτος.

Δεν είναι πολλά αλλά ούτε και λίγα εκείνα τα σχήματα -μερικές φορές καθιερωμένα στην κυρίαρχη σκηνή- που κατά καιρούς όχι μόνο διακινούν μόνο το έργο τους αλλά και το συγκροτούν εκτός της μουσικής βιομηχανίας. Με ίδια μέσα (βλ. σημειώσεις, παράδειγμα Radiohead). Μερικές φορές με ελεύθερη οικονομική συνεισφορά στα σάιτ τους για το κατέβασμα του υλικού τους. Επειδή αυτή η κίνηση προσλαμβάνεται και ως μια κίνηση ανεξαρτησίας των δημιουργών από τις παρασιτικές εταιρίες, τους εμπόρους κάθε είδους, η ανταπόκριση των καταναλωτών καλύπτει -συνήθως και με το παραπάνω- τα σχετικά οικονομικά πλάνα των δημιουργών. Παράλληλα, βέβαια, δεν λείπει και η φυσική μορφή διακίνησης του έργου, οι δίσκοι, τα cd, οι κασέτες που τιμώνται με τρέχουσες τιμές αγοράς. Έτσι, η πρακτική αυτή των καθεστωτικών δημιουργών είναι εξαιρετικά αποτελεσματική για τις τσέπες τους. Ο καταναλωτής στηρίζει την επιλογή εκτός εμπορίου αλλά αυτό δεν σημαίνει τίποτα για την δική του τσέπη πέραν του ότι, από ηθικής πλευράς, γνωρίζει ότι τα χρήματα που πληρώνει θα πάνε όλα στους δημιουργούς.

Βλέπουμε ότι η ελεύθερη οικονομική συνεισφορά βρίσκεται αποσπασματικά μέσα στις πρακτικές αυτών των δημιουργών. Σκέφτεται έτσι κανείς με ευκολία ότι πρόκειται απλώς για έναν τρόπο να πάρουν ό,τι μπορούν από την “πειρατεία” του διαδικτύου θέτοντας ηθικά διλήμματα. Η ελεύθερη οικονομική συνεισφορά πάει περίπατο όταν πρόκειται για την φυσική μορφή του προϊόντος αλλά και τις

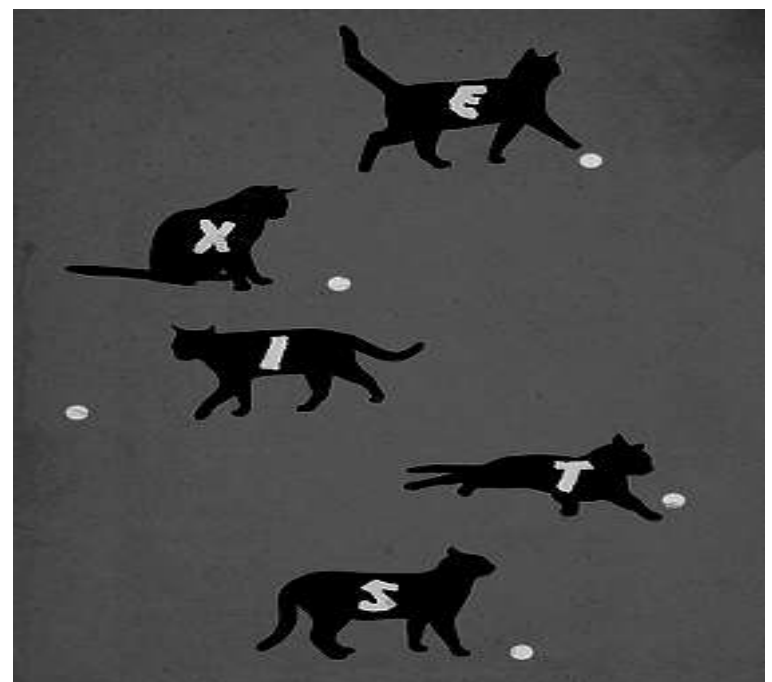
ζωντανές συναυλίες των συγκεκριμένων δημιουργών. Εκεί υπάρχει πάντα το αντίτιμο.

Το ηθικό ζήτημα περιορίζεται στους μεσάζοντες αλλά όχι στην ύπαρξη αντιτίμου, με την έννοια του αποκλεισμού ανθρώπων από την πρόσβαση σε ένα έργο στο βαθμό που δεν μπορούν να πληρώσουν. Οι δημιουργοί γίνονται έμποροι του εαυτού τους, δικαιώνονται ηθικά ενάντια στα παράσιτα του εμπορίου και στη συνέχεια αναπαράγουν άθικτη όλη την κουλτούρα του εμπορευματικού κόσμου. Οι δημιουργοί αποπειρώνται να ζουν από το έργο τους ορίζοντας πλέον εκ νέου οι ίδιοι τα περιθώρια του κέρδους τους, σε μια διαλεκτική σχέση με τις ανάγκες τους όπως οι ίδιοι θα τις ορίσουν σε σχέση με την “επιτυχία” ή όχι της καταναλωτικής ζήτησης. Μπορεί, εντέλει, ένα προϊόν χωρίς μεσάζοντες να είναι εξίσου ή και πιο ακριβό σε σχέση με τις τρέχουσες τιμές.

Τα ηθικά προτάγματα έχουν ήδη εξαντληθεί και τίποτε το πραγματικά ριζοσπαστικό δεν διακυβεύεται πλέον. Η ελεύθερη οικονομική συνεισφορά μπορεί να επανέλθει ή και όχι, μόνον μέσα στο ασφυκτικά αποσπασματικό πλαίσιο αυτής της οικονομικής διαδικασίας.

Όλα αυτά, βέβαια, αφορούν δημιουργούς και καταναλωτές που κινούνται μέσα στο πλαίσιο ενός πιο δικαίου, πιο ανθρώπινου και λιγότερο... εκμεταλλευτικού καπιταλισμού. Ελεύθερη οικονομική συνεισφορά, αυτοοργάνωση, αυτοδιαχείριση, χωρίς μεσάζοντες και διαμεσολαβήσεις, είναι όροι που κυκλοφορούν σαν ρητορικά πυροτεχνήματα τη στιγμή που ακρωτηριάζονται μέσα στην καθημερινή πραγματικότητα των εμπορευματικών σχέσεων. Είναι επικλήσεις όρων που εμπνέουν ελευθερία και... αξιοπρέπεια στους καταναλωτές ενώ γίνονται για την εξυπηρέτηση πολύ στενών συμφερόντων γι' αυτό και είναι, εντέλει, αποσπασματικές, ανώδυνες και ακίνδυνες για το οποιοδήποτε καθεστώς.

Το ίδιο συμβαίνει και με οποιαδήποτε επίκληση όρων ελευθερίας και αντίστασης όταν αυτή είναι ενταγμένη μέσα στο πλαίσιο -αυτού

που λέμε- κοινωνία του Θεάματος. Μιλάμε για μια διαδικασία που επιτρέπει την ελευθερία σε οτιδήποτε δεν θα αμφισβητήσει τους όρους της δικής της αναπαραγωγής. Στην οποιαδήποτε σκηνή περ ό,τι θες. Κάνε ό,τι θες. Δεν θα θίξεις τον θεαματικό κόσμο, τη δομή του, τη σκηνή, τους από πάνω και τους από κάτω, το αντίτιμο, τους ανασφάλιστους εργαζόμενους που δουλεύουν στις διοργανώσεις, τους νταβατζήδες στις πόρτες, τους ιδιοκτήτες μαγαζιών -πολλών φασιστών ανάμεσά τους-, τις κρατικές περιφέρειες, τους δήμους και τις κοινότητες που σε πληρώνουν, τις επιλογές τους. Κάνε σεμνό ή εκκεντρικό Θέαμα, αφού θες να μιλήσεις μίλα αφαιρετικά, μίλα γενικά ενάντια στις εξουσίες, χωρίς να θίγεις θεσμούς και πρόσωπα, κάνε... παιχνίδι. Πώς αλλιώς θα βγάλεις το ψωμί σου; Πούλα ό,τι μπορείς να πουλήσεις σε αυτούς που ενδιαφέρονται. Δεν θέλεις να είσαι ένας σεμνός και υποταγμένος στην πραγματικότητα δημιουργός που διεκπεραιώνει σεμνά και ταπεινά το έργο του μέσα σε ευχαριστίες ή εθελόδουλες σιωπές; Τότε το Θέαμα σε καταλαβαίνει. Πούλα τρέλα, πούλα ανυποταξία, πούλα αιρετικότητα σε ένα εναλλακτικό κοινό γιατί αυτό σε ενδιαφέρει κι αυτό ενδιαφέρεις, αυτό κλειδώνει τα περιεχόμενα και τις ικανότητές σου μέσα σε μια αγορά που έχει απ' όλα, εκεί που μπορείς να ικανοποιήσεις τους έτοιμους καταναλωτές σου. Ακόμη κι αυτούς που θεωρούν εαυτούς μη καταναλωτές.

Αλλά έως εκεί. Στη σκηνή μπορείς να πεις και να κάνεις ό,τι θέλεις. Αλλά αυτή η σκηνή, να είσαι σίγουρος ότι θα ανοίξει και θα σε καταπιεί όταν θίξεις έστω και στο ελάχιστο τα δικά της θεμέλια. Αυτούς που σε έβαλαν στο βάθρο. Αυτούς που θα σε ρίξουν από αυτό βάθρο όταν αυτοί το επιλέξουν. Κι αυτό είναι το Θέαμα. Αυτοί είναι οι αρχιερείς και οι σφαγείς σου.

Μέσα στους θολούς καιρούς όπου είμαστε πεταμένοι, υπάρχει και η φαντασίωση ότι αυτά που εξελίσσονται στις σκηνές είναι απελευθερωτικά. Είναι αντίσταση. Οι συναυλίες και οι παραστάσεις βαφτίζονται ακόμη και... διαδηλώσεις! Στο προκείμενο, το Θέαμα έχει πετύχει για μια ακόμη φορά να υποκαταστήσει την πραγματικότητα. Η αναπαράσταση παίρνει τα νήια της πραγματικότητας για να την κρατήσει σφιχτά στους περιφραγμένους της χώρους, εν μέσω ανώδυνων αλλαγών, εκκωφαντικών εκτονώσεων, με εγγυημένη την επιστροφή στην απάθεια που καμώνεται τη λυτρωμένη, ούσα πνιγμένη στα ανυπότακτα καπνογόνα και στα νόμιμα παραισθησιογόνα.

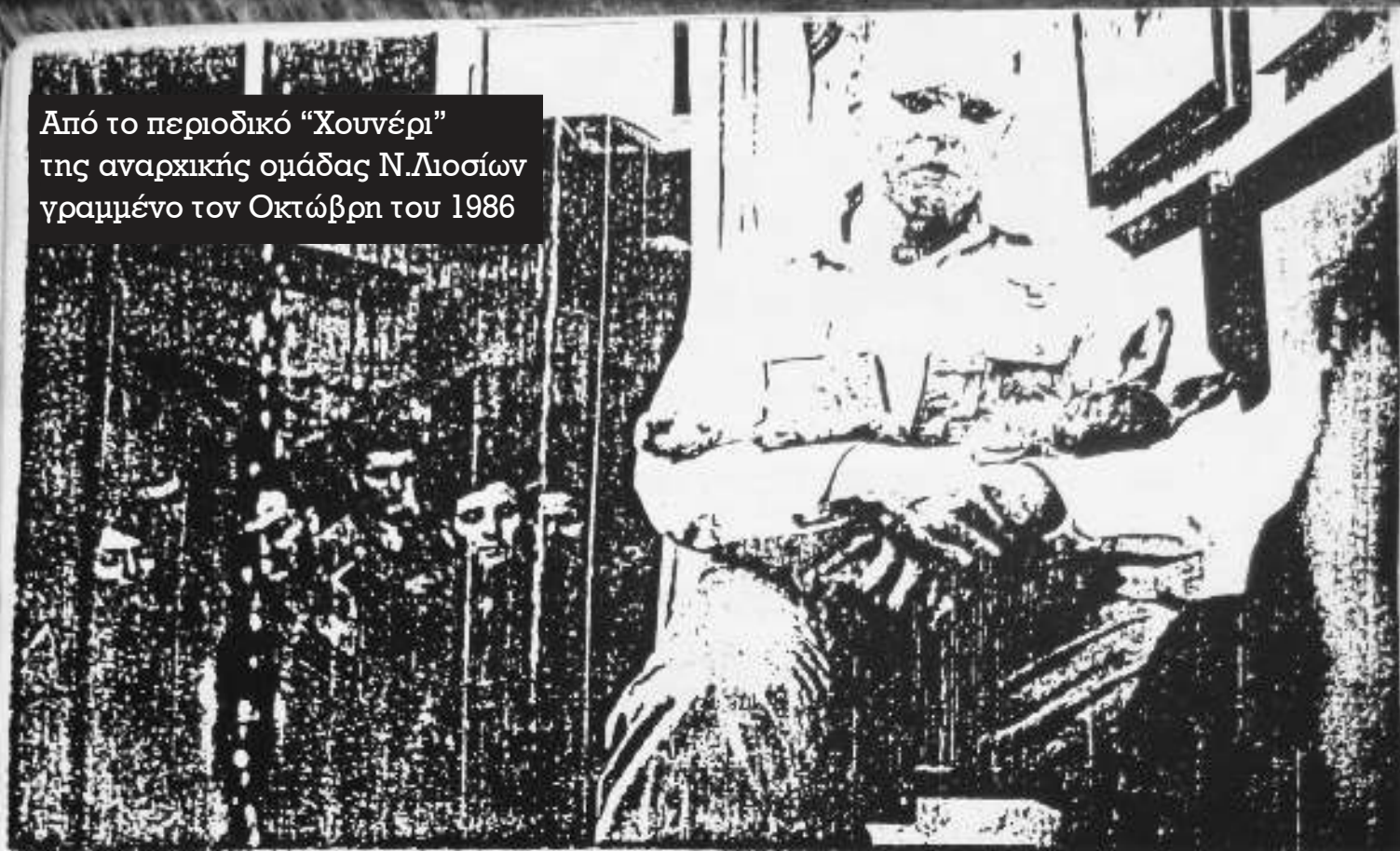
Τί άλλο μπορεί να συμβαίνει όταν αυτές οι "διαδηλώσεις" κωνεύονται στα θεαματικά φουαγιέ, στα πέταλα και τις εξέδρες και δεν βγαίνουν ποτέ στο δρόμο; Η "περιφραγμένη" αλληλεγγύη που συγκροτείται με... λογικές τιμές είναι σχεδιασμένη να εξαντληθεί μέσα στο προϊόν που αγοράζει. Μετά μπορεί να επιστρέψει απενοχοποιημένη στις συμβατικές ανάγκες μιας συμβατικής ζωής. [Κι αυτό γιατί οι αγωνιστικές σχέσεις που διεκδικούνται σε συναυλιακούς χώρους δεν μπορεί να πρεσβεύουν την πραγματώσή τους μέσα στους χώρους αυτούς, καθώς έτσι θα αυτοκαταργούνταν. Γι' αυτό και είναι εντελώς άκυρη η όποια βλάβιση των συναυλιών ακόμη και ως "διαδηλώσεις". Είναι γεγονός ότι πολλοί και πολλές συμμετέχοντες / συμμετέχουσες στο εναντιωματικό κίνημα έχουμε εκκινήσει την όποια αγωνιστική μας συνείδηση από την επαφή μας με την αιρετική τέχνη -συνήθως μέσα στο αστικό πλαίσιο- που, εντέλει, λειτούργησε και λειτουργεί χειραφετητικά. Κι αυτό γιατί η αιρετικότητά της, όταν την παίρνουμε στα δικά μας χέρια και την απελευθερώνουμε από το καθεστωτικό της πλαίσιο, συνίσταται στο ότι πρεσβεύει σχέσεις αλληλεγγύης και αντίστασης σε όλο το φάσμα της καθημερινής ζωής κι όχι στο χρονικό μήκος της δικής της επιδραστικότητας. Αυτή άλλωστε είναι και η έμπρακτη κριτική μας προς τους όποιους αιρετικούς καλλιτέχνες έχουν επιλέξει να λειτουργούν εντός του συστήματος] Η αλληλεγγύη, από την άλλη, που συγκροτείται στο δρόμο, στους πολιτικούς και κοινωνικούς αγώνες, στις διαδηλώσεις, στις συνελεύσεις, στις καταλήψεις, στα αυτοδιαχειριζόμενα στέκια, έξω από ή και μέσα σε δικαστήρια πραγματώνεται κάθε φορά ευθυγραμμισμένη με τα ίδια της τα περιεχόμενα. Και είναι πάντα εκεί όπου θα δεις εξαιρετικά σπάνια την όποια αλληλεγγύη των κάθε είδους απελευθερωτικών φουαγιέ να εμφανίζεται.

Έχοντας προσεγγίσει διάφορους τρόπους με τους οποίους οι μηχανισμοί του θεάματος κινούνται προς το εναντιωματικό κίνημα, στο δεύτερο μέρος που θα δημοσιευτεί στο επόμενο τεύχος, θα διερευνήσουμε την αντίστροφη ροή της σχέσης, τον τρόπο δηλαδή που το εναντιωματικό κίνημα οικειοποιείται θεαματικούς κώδικες.

Από το περιοδικό "Χουνέρι"
της αναρχικής ομάδας Ν.Λιοσίων
γραμμένο τον Οκτώβρη του 1986

Όταν περπατας στον δρομο ή ξυνεις το κεφαλι σου.
Όταν εισαι εσυ αλλα δεν εισαι εσυ. Γιατι εισαι αυτος που περπαταει
οπως ο ταδε στο VIDEO-CLIP ή εισαι ο δεινα που ξυνει το κεφαλι του
(καθως διαλεγει μια μαρκα μπυρας)

Όταν μενεις μονος πανω στην λεκανη
και εισαι τότε αληθινος αν ζεις τον εαυτο σου να χεζει
(δηλαδη αν ενω χεζεις δεν φανταζεσαι οτι περπατας)
δηλαδη καμμια γιγαντοαφισα δεν εχει πλασαρει ακομα
τροπους χεσιματος (εικονες τροπου αποδευσης)

Κι οταν μετα που θα εχεις ψηφισει με αφελεια την παροχη σιγουριας
ενος κομματος αστικου ("τα παντα θα μεινουν οπως εχουν και θα εχουν
ακομα πιο πολλα μεσα να μεινουν") ή επανασ(τα)τικου (επανα-στατικου)
("τα παντα θα αλλαξουν για να μεινουν οπως θα εχουν και θα γινουν
πολλα για να μην εχουν μεσα να ξαναλλαξουν")

θα κανεις ερωτα με την σιγουρια που σου παρεχει το στυλ που τοσες
φορες εχεις δει σε ταινιες του καθε Χολυγουντ και θα νοιωθεις παλι
οτι εισαι μισο μετρο παραδιπλα και βλεπεις τον εαυτο σου να ζει αυ-
το που κανει διαμεσου ενος ανυπαρκτου και πανταχου παροντα Αλλου-
ε, αυτη τη φορα χεσε! (οπως τοτε στην λεκανη) αυτον τον Αλλο.

Και το πρωι που θα σε λοξοκοιταξει το αφεντικο σου κανε καταληψη
στο χωρο δουλειας, ζητα κατι που δεν μπορούν να στο δωσουν (ζητα το
εσυ, ο Αλλος ξερεις οτι ειναι ανικανος να ζητησει οτιδηποτε) και τοτε
ζαρτο μονος σου ή μαλλον φτιαχτο μαζι με τους υπολοιπους, και αμεσως
κατι ακομη.

Να ξερεις παντως οτι το αφεντικο σου θα ερθει με συνο-
δεια εναν αλλο κι εναν μπατσο για να σταματησει αυτην την
δημιουργια. Ενας Συνδικαλιστης θα πει οτι δεν πρεκει να
δημιουργουμε την ζωη μας ολοι μαζι απο μονοι μας αφου μπο-
ρουμε να ζητησουμε λεφτα και 1 ωρα δωρεαν κινηματογραφο.
Ενας Δικαστης θα πει οτι ειναι αδικο να στεναχωρουμε το
αφεντικο μας.

Ο Πατερας κι η Μητερα, οτι ειναι ασχημο να μην εχουμε τρο-
πους (να μην εχουμε τον τροπο να αντεχουμε την ασχημια)

Κι ενα τερας που μοιαζει με γιγαντιο καυλωμενο προς και εχει δυο
κονκαρδες γι αρχιδια που γραφουν, "MASS" η μια, "MEDIA" η αλλη, θα πει
διαταζοντας: "Μην κοιτατε ο ενας τον αλλο, μην μιλατε ο ενας στον αλλο
μην υπαρχετε ο ενας για τον αλλο. Να κοιτατε ο καθενας ξεχωριστα
εμενα. Εγω θα σας δωσω εναν Αλλο"

ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΝΑ ΕΙΣΑΙ Ο ΤΕΡΑΤΟΚΤΟΝΟΣ

σΥΝΟΜΙΛΩΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟΝ Κάφκα

-Έχεις παρατηρήσει ότι τις φορές όπου εντείνεται μια κατάσταση του αγώνα που επλέγουμε, όλη μας η καθημερινότητα απομακρύνεται σε μια ομηκλώδη αφαίρεση; Υπάρχουμε μόνο μέσα στον πυρήνα αυτής της κατάστασης και διασχίζουμε σαν φαντάσματα τις καθημερινές συμβάσεις. Μέσα στις καθημερινές συμβάσεις συγκαταλέγεται με ένα ακαριαίο αυτονόητο και η νομιμότητα, και οι συνέπειες, και το ρίσκο. Η κοινότητά μας συσφίγγεται για να δυναμώσει κι άλλο, ανασαίνει στις παρυφές των γεγονότων, και αποκομμένη από τις συμβάσεις ανακαλύπτει ένα καινούργιο τοπίο της ανθρώπινης και κοινωνικής ουσίας.

-Αγωνίζομαι. Κανένας δεν το ξέρει. Μερικοί το υποψιάζονται, είναι αναπόφευκτο. Αλλά κανένας δεν το ξέρει, εκπληρώνω τα καθημερινά μου καθήκοντα, κάποια αμέλεια είναι δυνατό να μου επιρριφθεί, αλλά όχι μεγάλη. Φυσικά ο καθένας αγωνίζεται, εγώ όμως αγωνίζομαι περισσότερο από τους άλλους, οι πιο πολλοί αγωνίζονται σαν κοιμισμένοι, όπως κουνάει κανείς το χέρι του στο όνειρο για να διώξει ένα όραμα, ενώ εγώ βρίσκομαι στην πρώτη γραμμή και αγωνίζομαι με προσεκτικά υπολογισμένη εκμετάλλευση όλων μου των δυνάμεων. Γιατί έχω βγει έξω από το κατά τα άλλα θορυβώδικο, αλλά στο σημείο αυτό ανησυχητικά ήρεμο πλήθος; Γιατί έχω τραβήξει τα βέλη πάνω μου; Γιατί να μ'έχει ο εχθρός γραμμένο στα μαύρα κατάστιχα; Δεν ξέρω. Μια άλλη ζωή δεν μου φαίνεται άξια να ζω. «Στρατιώτες» ονομάζει η πολεμική ιστορία τους ανθρώπους σαν εμένα. Και όμως είναι έτσι, δεν ελπίζω στη νίκη και 'αγώνας σαν αγώνας δεν μ'ευχαριστεί, ο αγώνας μ'ευχαριστεί μόνο σαν το μόνο που έχω να κάνω. Σαν τέτοιος μ'ευχαριστεί εξάλλου περισσότερο απ'όσο μπορώ να απολαύσω, περισσότερο απ'όσο μπορώ να δώσω, κι ίσως να μην πεθάνω στον αγώνα, αλλά ν'αφανιστώ απ'αυτή τη χαρά.

-Και οι συνεννοήσεις, οι μαζώξεις, οι συνελεύσεις, τα αμφιθέατρα, τα πηγάδκια; Μετακινούμαστε διαρκώς προς τους ανθρώπους που μας είναι λιγότερο ξένοι. Μια χειρονομία, ένα αμήχανο -μήπως και δεν απαντηθεί- «γεια», η δυσαρέσκεια για μια άποψη που μπορεί να «ενοχλήσει» αλλά πρέπει να ειπωθεί, η παλινδρόμηση μεταξύ της επίκλησης της αυτονομίας και της ακατάσχετης δεκτικότητας. Με ποιους συνεννοούμε; Με ποιους «δρούμε»; Και μ'αυτούς που χρόνια γνωρίζουμε έχουμε καταλήξει κατ'αμοιβαία επιλογή ξένοι, και με τους νεώτερους θα είμαστε -μέχρι να περαστήμε από το «φυσικό» φίλτρο της καχυποψίας, της αλαζονείας και της αυτάρκειας- ξένοι. Το κοινό «όραμα», οι κοινές προοπτικές, αυτά είναι που κατοχυρώνουν το ειδικό βάρος της «συνάντησης», κι όχι αυτά που ζούμε μαζί, ο κοινός αγώνας, το λύσιμο μιας «διαφοράς που την μυρίζομαστε παντού κι όμως δεν την βρίσκουμε».

-Είναι ξένοι άνθρωποι κι όμως δικοί μου. Μιλάνε ελεύθερα, ασυνείδητα απελευθερωμένοι, κάπως σαν μεθυσμένοι, στιγμή δεν τους μένει για μια αναγνώριση μεταξύ τους. Σαν ένας κύριος με έναν άλλο κύριο, έτσι μιλάνε μεταξύ τους, ο καθένας προϋποθέτει στον άλλον ελευθερία και δικαίωμα αυτοδιάθεσης. Κατά βάθος όμως δεν έχουν αλλάξει, οι απόψεις τους έχουν μείνει οι ίδιες, το ίδιο και οι κινήσεις, η ματιά. Κάτι βέβαια είναι αλλιώς, μα δεν μπορώ να συλλάβω τη διαφορά, κι αν μιλάω για απελευθέρωση, είναι μονάχα μια προσπάθεια εξήγησης από ανάγκη. Γιατί από πού κι ως πού να αισθάνονται απελευθερωμένοι; Όλα τα στρώματα και όλες οι διαβαθμίσεις έχουν διατηρηθεί, η ένταση ανάμεσα στο άτομο και στους άλλους είναι απείραχτη, ο καθένας είναι στη θέση του και στον αγώνα, που του αναλογεί, τόσο έτοιμος, που για τίποτα άλλο δε μιλάει εκτός απ'αυτό, κι ας τον ρωτάς ό,τι θέλεις. Πού έγκειται λοιπόν η διαφορά, την μυρίζομαι από δω κι από κει και διαφορά δεν βρίσκω.

Γ. ΟΙΚΟΝΟΜΕΑΣ ΕΣ ΕΑΥΤΟΝ ΠΡΟΦΗΤΗΣ

Δεκέμβρης 1980. Ο Γ. Οικονομέας συλλαμβάνεται ως ύποπτος για τον εμπρησμό των πολυκαταστημάτων Μινιόν και Κατράντζος. Την ευθύνη του εμπρησμού είχε αναλάβει η «Επαναστατική Οργάνωση Οκτώβρης 80»

Στις αρχές της χιλιετηρίδας της τρίτης
θάχω καπνίσει χιλιάδες πακέτα,
περιμένοντάς σε, επανάσταση,
μα θά'μαι το ίδιο ωραίος,
το ίδιο ερωτευμένος
και -προπαντός- το ίδιο μαλάκας
που ακόμα θα σε περιμένω,
έστω κι αν μ' έχεις στήσει
ανεπανόρθωτα στους δρόμους,
στις κάλπες,
στα αστυνομικά τμήματα,
ακόμα
και στο ίδιο μου το σπίτι

Στις αρχές της χιλιετηρίδας της τρίτης
οι μισοί από σας
θάνατι στα ψυχιατρεία.
Εγώ θάχω πεθάνει.
Ζωντανός.

Είμαστε καλά όλοι Αντώνη.
Κανένας δεν έσπασε το χέρι του,
κανείς δεν έχει βρογχοπνευμονία,
κανείς δεν πέθανε.
Είμαστε όλοι καλά
και μαλακιζόμαστε
το λες ή δεν το λες

Στις αρχές της χιλιετηρίδας της τρίτης
θέλω να δω και σένα.
Θάχεις γλιτώσει το ψυχιατρείο;
Θάχεις πεθάνει;
Θάχεις χοντύνει;
Θάχεις βάλει φακούς επαφής;
Όπως και νάναί
όλοι μας τότε
θα βγούμε στη σύνταξη

Εσύ κι εγώ
κάποτε θα γελάμε μ' αυτό που δεν μπορέσαμε
να γίνουμε.
Κάποτε θα γελάμε μ' αυτό που γίναμε.

*Ποιήματα του Γ. Οικονομέα από την συλλογή του:
«Μην περπατάς με τα τέσσερα, Μας κυκλώνουν»,
εκδ. Κάκτος, 1981

καταγγελία του αθώου Γ. Πετρόπουλου:

“προσωπικά” γράμματα προς τον
εισαγγελέα Κ. Πούλη

"Ο Γιάννης Πετρόπουλος γεννήθηκε από πάμφτωχους γονείς στις 15/12/51 στα Φιλιατρά Μεσσηνίας. Ο πατέρας του Βασίλης καταφεύγει στον αλκοολισμό, που του σκάβει την υγεία, για να σβήσει τελικά λησμονημένος μέσα στην πιο αφόρητη θλίψη. Η μητέρα του εκδηλώνει ψυχασθένεια και κλείνεται στο ψυχιατρείο, χωρίς ποτέ στη ζωή της να δει μια άσπρη μέρα. Ο Γιάννης γίνεται από μικρός μπεκρής, κλέφτης και ναρκομανής. Σ' ένα ξέσπασμα ενάντια στην ίδια την ύπαρξή του και σε ολοκληρωτική άμυνα, χτυπά μανιασμένα και σκοτώνει τον Μιχαηλίδη, που, εκμεταλλευόμενος την αναπηρία του πατέρα του, νόμισε πως βρήκε ελεύθερο έδαφος για να ικανοποιήσει τις διεστραμμένες σεξουαλικές του ορέξεις. Δικάζεται παράνομα μόνο μία φορά από στρατιωτικό -με πολιτική μορφή- δικαστήριο σε ισόβια δεσμά. Είναι αδύνατο να περιγραφούν από εκεί και πέρα τα μαρτύρια, οι εξευτελισμοί και οι ταπεινώσεις που πέρασε μέσα στα κάτεργα. Σε λίγα χρόνια, αναζητώντας διέξοδο, διαβάζει πολιτικά βιβλία και αρχίζει να διαμορφώνεται διαφορετικά. Μην αντέχοντας άλλο, μαζί με τους συγκρατούμενούς του εξεγείρεται το 1987 ενάντια στο φοβερό κάτεργο της Κέρκυρας. Εκεί επί 11 ολόκληρα χρόνια, από το 1976 έως το 1987, υπέστη πολλά και φοβερά βασανιστήρια. Μετά από την εξέγερση της Κέρκυρας τον βασανίζουν και τον θέτουν σε τρομερή απομόνωση στο κολαστήριο της Πάτρας. Στη συνέχεια τον ξαναπνιγαίνουν στην Κέρκυρα, όπου αναγκάζεται να κάνει είκοσι πέντε μέρες απεργία πείνας, και έπειτα τον μεταφέρουν στη φυλακή της Αλικαρνασσού. Η καταστολή και τα μαρτύρια μέσα στα πειθαρχεία, που ακολούθησαν, είναι απερίγραπτα. Τελικά, μεταφέρθηκε ξανά στο «Νταχάου» της Κέρκυρας. Σήμερα έχει αποφυλακιστεί".

Αυτά γράφουν τα οπισθόφυλλα των βιβλίων του. Ο Γιάννης Πετρόπουλος άρχισε να γράφει μετά από παρότρυνση του Γ. Σκανδάλη μέσα στη φυλακή στις αρχές του 1980. Ο ένας ισοβίτης, ο άλλος κρατούμενος για συμμετοχή στην οργάνωση Τσιρώνη, υπήρξε μια βαθιά φίλια, μια μεγάλη φιλοσοφική όσωση -χωρίς τις ακαδημαϊκές φοιτητούρες αλλά με την εμπράγματη αγωνία να επικοινωνηθούν τα ερωτήματα που θέτει η ζωή ή "ο βίος" κατά τον Αριστοτέλη- και ένα αμοιβαίο ουσιαστικό μίσος για τη φυλακή και την εξουσία. Παρατίθενται 3 -από τις 8- χαρακτηριστικές επιστολές του Γ. Πετρόπουλου προσωπικά προς τον εισαγγελέα Κ. Πούλη που ήταν υπεύθυνος πλέον για την υπόθεσή του το 1992. Η αδιάλλακτη επθετικότητα του προς την εξουσία της φυλακής, που επιβεβαιώθηκε πάνω του με το πιο ειδεχθές της πρόσωπο, αποτυπώνεται με μια αντίστοιχη σκληρότητα αποδεικνύοντας ότι μοναδικός δρόμος προς την ελευθερία ήταν ο αγώνας του. Δύο χρόνια μετά και με απεργία πείνας (την οποία στήριξε και μεγάλο μέρος του α/α χώρου, με σημείο αναφοράς την κατάληψη επί 15 ημέρες της τότε ΑΣΟΕΕ) ο Γιάννης Πετρόπουλος απελευθερώθηκε. Έκτοτε ζει στα Φιλιατρά στη Μεσσηνία σε ένα σπίτι συνειδητά χωρίς ηλεκτρικό ρεύμα και γράφει: "Αν αρχίσω να έχω ρεύμα, θα αφοσιωθώ στα παρεπόμενά του που είναι η τηλεόραση και οτιδήποτε άλλο θα μου στερεί την ενασχόλησή μου με αυτό που κάνω. Με συντροφεύει η σκέψη μου και οι αναζητήσεις μου. Αλλωστε, το σκοτάδι δεν το φοβάμαι, για τον συνειδητοποιημένο άνδρα το σκοτάδι αποτελεί σύμμαχό του και σύντροφό του στα αξεδιάλυτα ερωτήματα της ζωής. Αυτά με ενδιαφέρουν να λύσω και αυτά είναι που οι άνθρωποι αποφεύγουν να απαντήσουν και πνίγονται μέσα στην άγνοια και στις ανακατατάξεις του χώρου και του χρόνου".

προς
 ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ ΕΦΕΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
 ΤΜΗΜΑ ΜΙΚΤΟΥ ΟΡΚΩΤΟΥ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
 ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ ΕΦΕΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

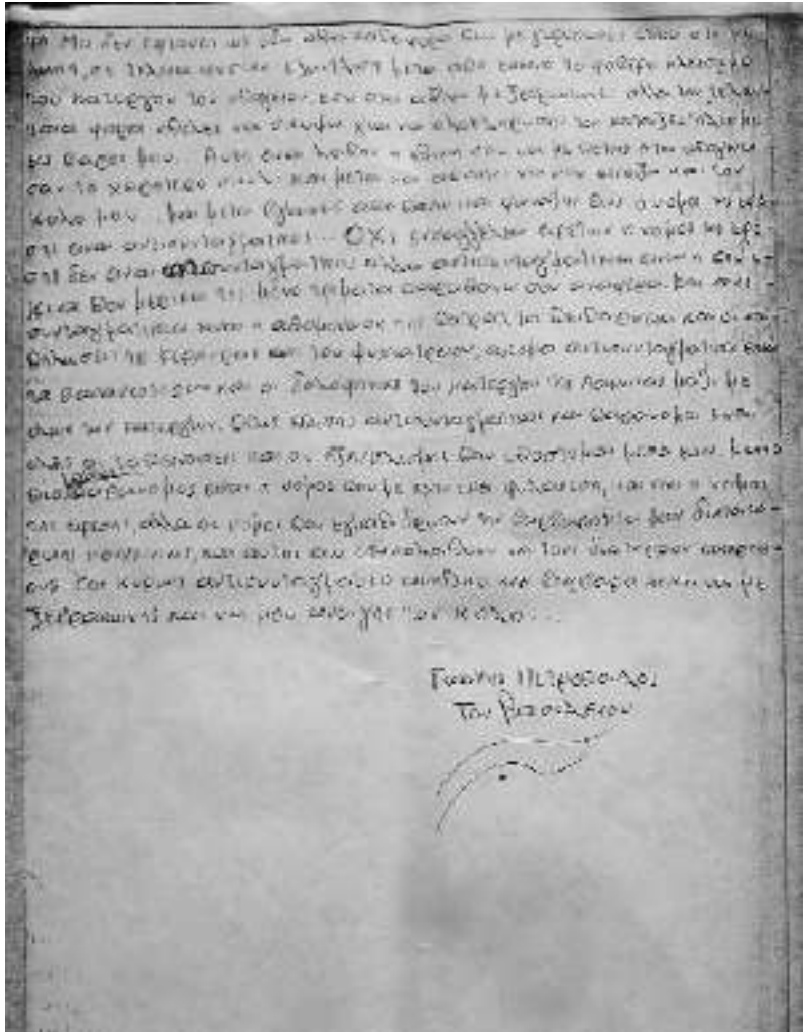
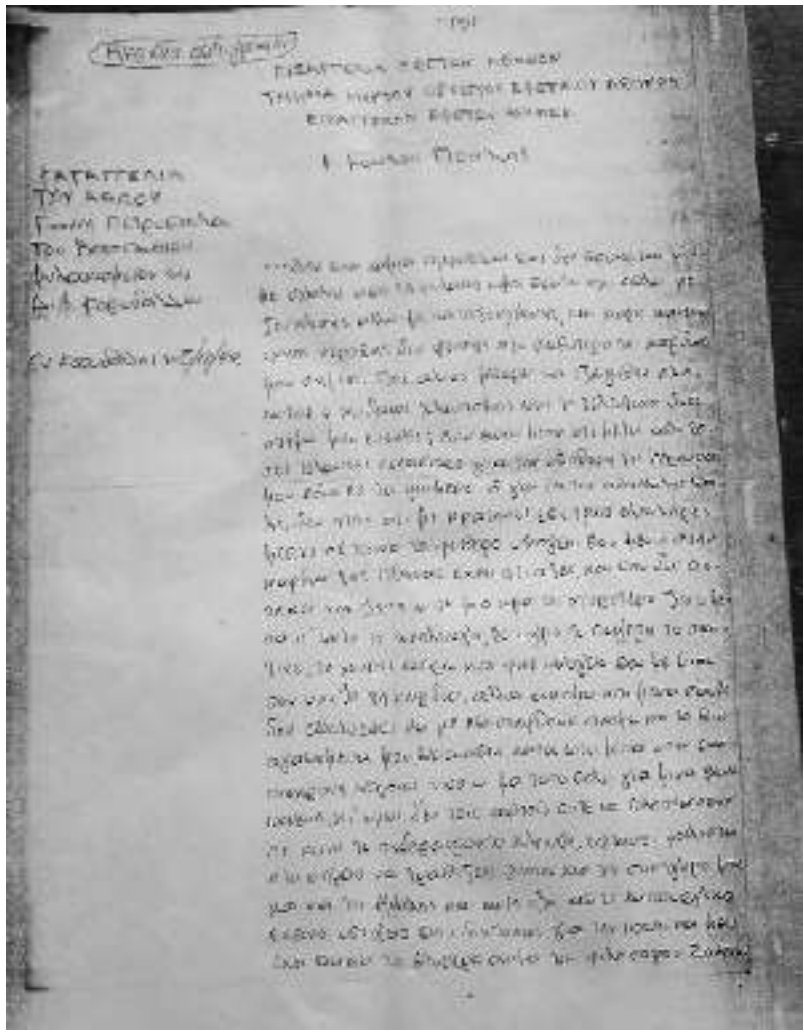
Καταγγελία του αθώου Γιάννη Πετρόπουλου του Βασιλείου φυλακισμένου της Δ.Φ. Κορυδαλλού

εν Κορυδαλλός τη 5/10/92

... Δεν έχω καμία αμφιβολία πως δεν πρόκειται να με βγάλεις από την φυλακή άμα πρώτα όχι απλά με ξευτιλίσεις αλλά με καταξευτιλίσεις και χωρίς κανένα ίχνος ντροπής δεν φτύσεις στο βαθύτερο της καρδιάς μου σημείο. Πως αλλιώς μπορεί να εξηγηθεί όλος αυτός ο κυδαίος κλευσασμός που το τελευταίο διάστημα μου έκανες; Δεν είναι μόνο ότι μετά από τόσες πλαστές αναβολές για την υπόθεση της Κέρκυρας μου έδωσες το νούμερο 18 για να την αναβάλεις πάλι, δεν ήταν ότι με κράτησες επί τρεις ολόκληρες μέρες σε εκείνο το φοβερό υπόγειο που μέσα στην καρδιά της Αθήνας έχεις φτιάξει, και που δεν αντέχει να ζήσει ούτε μια ώρα το χειρότερο ζώο μέσα σε αυτό το ανήλιαγο, το υγρό, το παγερό, το σκοτεινό, το χωρίς αέρα και φως υπόγειο που με μια σου σκίζει τη καρδιά, αλλά ακόμα και μέσα σε αυτό δεν επέτρεψες να με επισκεφθούν ακόμα και τα πιο αγαπημένα μου πρόσωπα, αυτά που μέσα στην εικοσάχρονη πορεία τόσο μα τόσο πολύ για μένα έχουν πονέσει, κι όμως δεν τους άφησες ούτε να πλησιάσουν σε εκείνο το σιδερόφρακτο κλουβί, έφτασες μάλιστα στο σημείο να τραβήξεις βία και την συνήγορο μου, και να την βγάλεις και αυτή έξω από το κακούργικο εκείνο υπόγειο που δυστυχώς για την κοινωνία μας έχει πάρει το θλιβερό όνομα του φιλόσοφου Σωκράτη.

Μα δεν έφτασες ως εδώ, αλλά κάθε φορά που με γυρνούσες πίσω στη φυλακή, σε τέλεια φυσική εξάντληση μετά από εκείνο το φοβερό κλείσιμο του κάτεργου του υπόγειου, εσύ όχι απλά με ξεβράκωνες αλλά την τελευταία φορά ήθελες να σκύψω για να ολοκληρώσεις τον καταξευτελισμό εις βάρος μου... Αυτή είναι λοιπόν η ηθική σου να με πετάς στα υπόγεια σαν το χειρότερο σκυλί και μετά να απαιτείς να σου ανοίξω και τον κώλο μου... και μετά βγαίνεις από πάνω και φωνάζεις πως ο νόμος της έφεσης είναι αντισυνταγματικός... ΟΧΙ εισαγγελέα εφετών ο νόμος της έφεσης δεν είναι αντισυνταγματικός αλλά αντισυνταγματικά είναι η αδικία που μερικά της μόνο τρίμματα παραπάνω σου ανέφερα. Και αντισυνταγματικά είναι η απομόνωση της Πάτρας, τα πειθαρχικά και οι καθλώσεις της Κέρκυρας και του ψυχιατρείου, ακόμα αντισυνταγματικά είναι τα βασανιστήρια και οι δολοφονίες του κάτεργου της Λάρισας μαζί με όλων των κάτεργων. Όπως επίσης αντισυνταγματικοί και παράνομοι είναι όλες οι ταπεινώσεις και οι εξευτελισμοί που έχω υποστεί μέσα εκεί. Και πιο μεγάλος παράνομος είναι ο νόμος που με έχει φυλακίσει, και όχι ο νόμος της έφεσης, αλλά οι νόμοι που εγκαθιδρύουν την βαρβαρότητα μιας δικτατορικής κοινωνίας, και αυτοί που εξακολουθούν να τους διατηρούν ακέραιους. Και κυρίως αντισυνταγματικό, ανίθικο και βάρβαρο είναι να με ξεβρακώνεις και να μου ανοίγεις τον κώλο.

Γιάννης Πετρόπουλος
 του Βασιλείου

προς
ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ ΕΦΕΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΟΥ Μ.Ο.Ε. ΑΘΗΝΩΝ
κ. ΚΩΣΤΑ ΠΟΥΛΗ

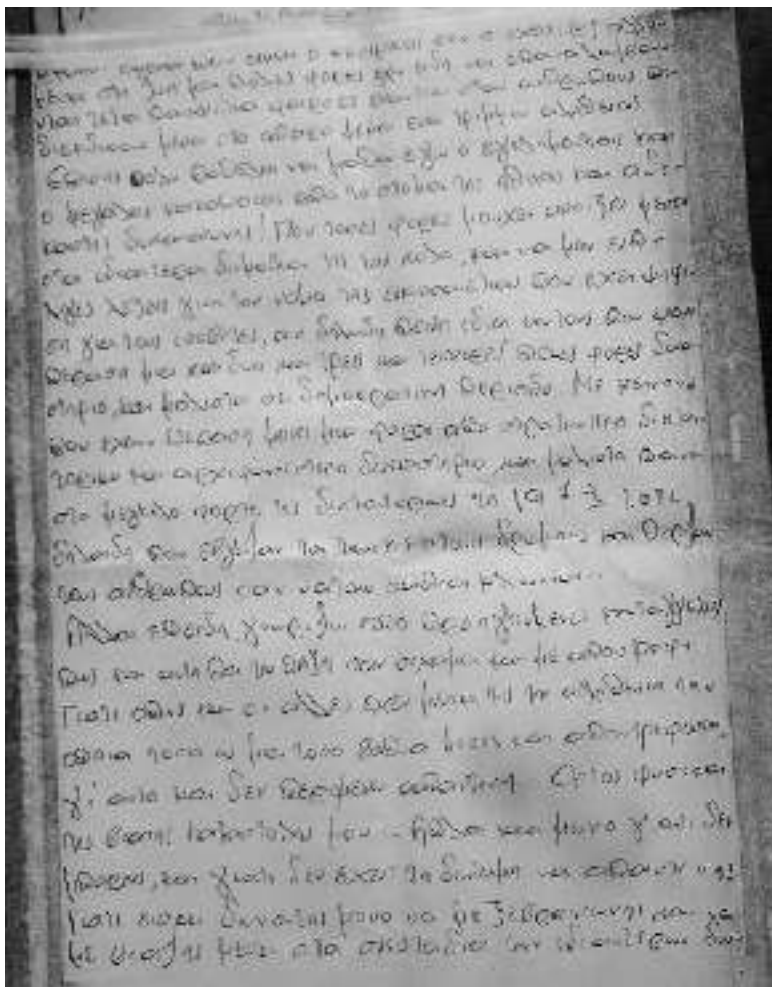
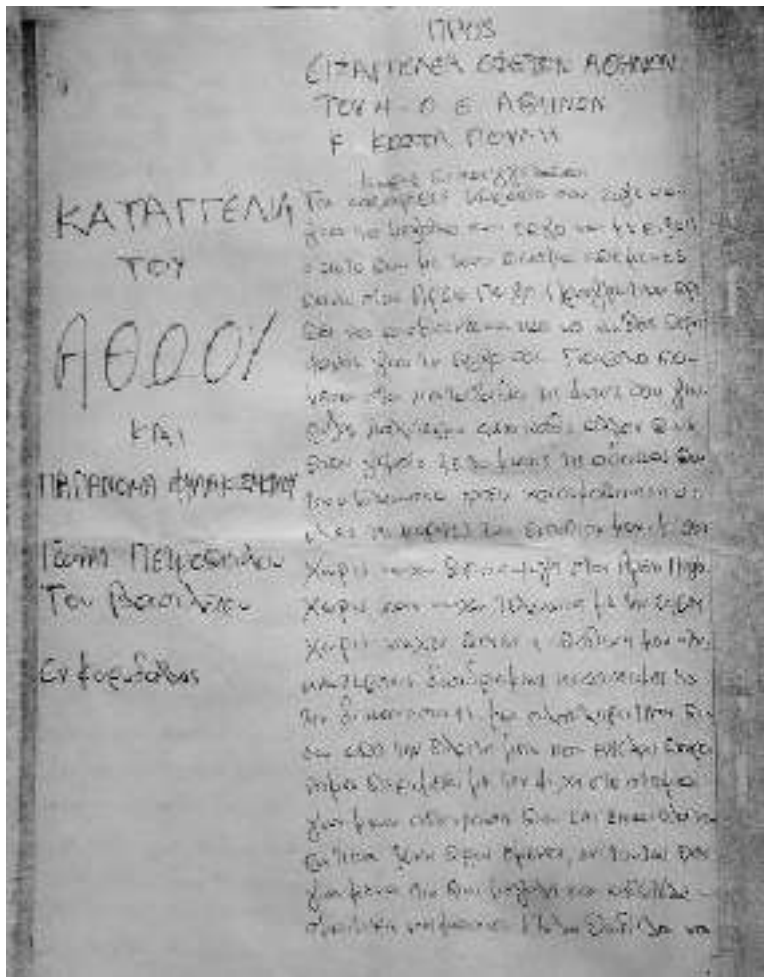
καταγγελία του αθώου και παράνομα φυλακισμένου
Γιάννη Πετρόπουλου του Βασιλείου
εν Κορυδαλλός

κύριε εισαγγελέα

Τα κατάφερες, μπράβο σου, εύγε σου για το μεγάλο σου έργο να με ρίξεις σε αυτό που με τόσο πείσμα επέμενες πάνω στον Άρειο Πάγο. Πραγματικά πρέπει να αισθάνεσαι και να νιώθεις περήφανος για το έργο σου. Παρόλο που μέσα στα κατάβαθα της ψυχής σου γνωρίζεις καλύτερα από κάθε άλλον πως είναι γεμάτο με το μίσος της αδικίας που τόσο πλούσια έχεις χρησιμοποιήσει σε όλες τις μορφές του εναντίον μου. Κι έτσι χωρίς να έχω προσφύγει στον Άρειο Πάγο, χωρίς να έχω τελειώσει με την έφεση, χωρίς να έχει πάει η υπόθεση μου στους ανώτερους διαδρόμους της «σκέψης» της δικαιοσύνης και ολοκληρωτικά ξένη προς εμένα, εν τούτοις έχει για μένα την πιο μεγάλη και αποτελεσματική σημασία. Πολύ θα ήθελα να ξέρω σε ποια χώρα της γης παίζεται τέτοια κωμωδία πάνω στον άνθρωπο και μάλιστα με τόσο τραγική δραματικότητα! Μόνο σε μια χώρα που η εκδίκηση, το μίσος και ο φθόνος πάνω στον άνθρωπο έχουν πάρει την πιο ολοκληρωτική τους μορφή θα μπορούσε να συντελεστεί μια τόσο μεγάλη αδικία με τόσο μάλιστα ήσυχη και αναπαυμένη καρδιά. Εκείνο που έχω ακόμα να σου πω εκπρόσωπε της αδικίας και της τυραννίας, που κάθε φορά με αποκαλείς δολοφόνο για να ελευθερώσεις τους πραγματικούς εγκληματίες τύπου Νάσιουτζικ και δολοφόνους εκατοντάδων άλλων τέτοιων τύπων. Είναι πως αιώνες τώρα βογκάνε τα εκτελεσμένα κορμιά με μια μόνο πρωτόδικη του θανάτου ή της ισόβιας ποινής και πως εσύ σαν δημόσιος κατηγορίας (όχι μόνο ενάντια στην αθλιότητα που είσαι δημιουργός της) έπρεπε πρώτος να καταγγείλεις στην κοινωνία την μεγάλη αυτή ανομία που έχει γίνει και μάλιστα στο όνομα της ίδιας της δικαιοσύνης σου. Και που θα μείνει μέσα στην ιστορία σαν το μεγαλύτερο της στίγμα. Γιατί πάντα θα τρίζουν των νεκρών από τα άδικα βόλια μιας πρωτόδικης μόνο ποινής, άμα δεν βγει ένας άντρας να μιλήσει για την αδικία που τους έχει γίνει και που χωρίς τσίπα και ντροπή, τώρα φανερά πλέον και μπροστά στα μάτια μιας ολόκληρης κοινωνίας γίνεται. Εν πάση περίπτωση αφού έφτασες το θέμα στον Άρειο Πάγο, έπρεπε τουλάχιστον να καλέσεις και όλους όσους πασχίζουν για την ελευθερία τους για να υποστηρίξουν την έφεση τους και νομικά. Και όχι για άλλη μια φορά κάλεσες τα αισχρά υποκείμενα που τόσο τα έχεις καϊδέψει μέσα στην φυλακή Αγγελόπουλο και τον άρρωστο Κοεμιτζή με αποκρουστικά εγκλήματα για να δολοφονήσεις πάλι πίσω από αυτά τα μολύσματα εμένα που είμαι ο κεντρικός σου στόχος. Εξ άλλου μέσα στην ζωή μου πολλές φορές έχω δει να επαναλαμβάνονται τέτοια παιχνίδια φάρσες ενάντια στους ανθρώπους που διεκδικούν μέσα στο άπειρο ψέμα ένα τρίμμα αλήθειας. Επίσης πολύ θα ήθελα να μάθω εγώ ο εγκληματίας και ο μεγάλος κακοποιός από το στόμα της ηθικής αδέκαστης δικαιοσύνης! Που τόσες φορές μου έχει ανοίξει μέσα στα ιδιαίτερα δωμάτια τον κώλο, και να μου πει λίγες λέξεις για τον νόμο της εικοσαετίας που έχει ψηφίσει για τους ισοβίτες, αν δηλαδή ποινεί ίδια αυτούς που έχουν περάσει μια και δύο και τρεις και τέσσερις πολλές φορές δικαστήριο, και μάλιστα σε δημοκρατική περίοδο. Με εκείνους που έχουν περάσει μόνο μια φορά από στρατιωτικό δικαστήριο και αρχιφασιστικό δικαστήριο, και μάλιστα σε μεγάλο φόρτε της δικτατορίας το 1973 τότε δηλαδή που έβγαζαν τα τανκς στους δρόμους και θέριζαν τους ανθρώπους σαν να ήταν σάπα κλώνια...

Αλλά επειδή γνωρίζω από προηγούμενες καταγγελίες πως και αυτή θα την πνίξεις σαν σίκαμα και με αποστροφή. Γιατί όπως και οι άλλες έχει μέσα της την αλήθεια την οποία τόσο ω μα τόσο βαθιά μισείς και αποστρέφεται, για αυτό και δεν περιμένω απάντηση. Εκτός φυσικά της βίαιης καταστολής μου... Απλά και μόνο γιατί δεν μπορείς, και γιατί δεν έχεις την δύναμη να απαντήσεις. Γιατί είσαι δυνατός μόνο να με ξεβρακώνεις και να με βιάζεις μέσα στα σκοτάδια των ιδιαίτερων δωματίων που με την έγκριση σου τόσο παράνομα κατασκεύασαν, αλλά πολύ μικρός και πολύ αδύνατος για να πάρεις το μέρος της αλήθειας. Γιατί αυτή είναι φωτιά που καίει με τεράστιες φλόγες, και που μόνο οι άνδρες με τα μεγάλα στήθη μπορούν να αγγίξουν και να την κρατήσουν στο χέρι τους.

Γιάννης Πετρόπουλος
του Βασιλείου

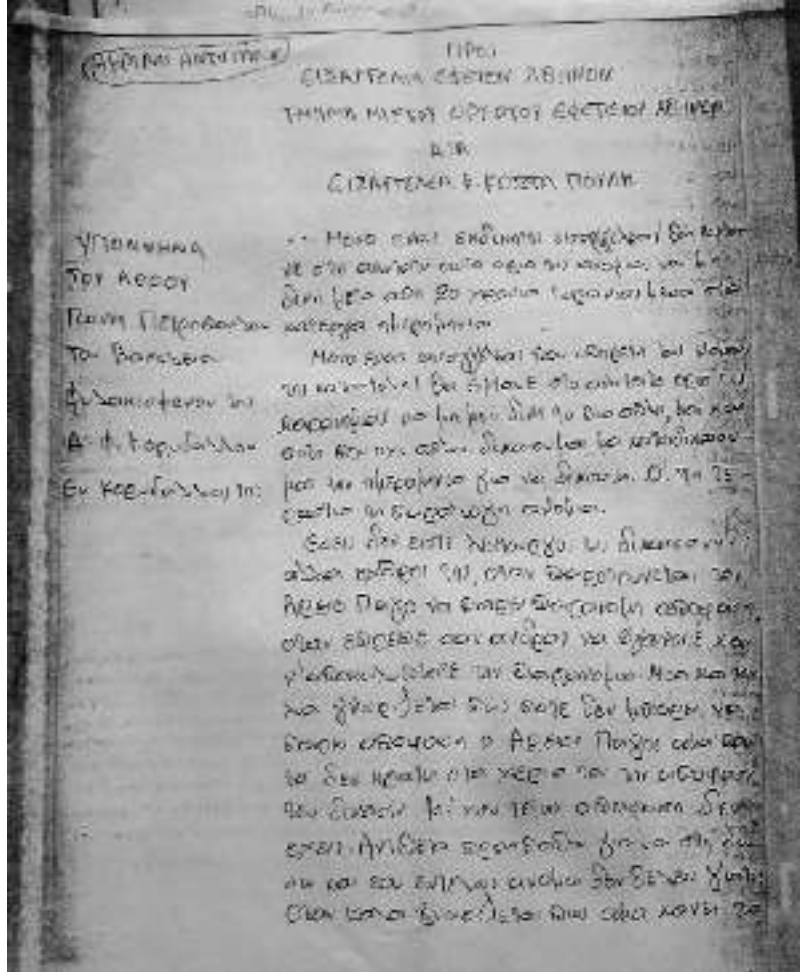
προς
 ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ ΕΦΕΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
 ΤΜΗΜΑ ΜΙΚΤΟΥ ΟΡΚΩΤΟΥ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
 ΔΙΑ
 ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ κ. ΚΩΣΤΑ ΠΟΥΛΗ

Υπόμνημα του αθώου Γιάννη Πετρόπουλου του Βασιλείου
 φυλακισμένου της Δ.Φ. Κορυδαλλού
 Εν Κορυδαλλός τη:

...Μόνο ένας εκδικητής εισαγγελέας θα έφτανε στο ανώτατο αυτό όριο της ανομίας να μην δίνει μετά από 20 χρόνια τυραννίας μέσα στα κάτεργα ημερομηνία.
 Μόνο Ένας εισαγγελέας που υπηρετεί τους νόμους της καταστολής θα έφτανε στο ανώτατο όριο της παρανομίας να μη μου δίνει το πιο απλό, μα και αυτό που όχι απλά δικαιούμαι, μα καταδικαιούμαι την ημερομηνία για να δικαστώ. Ω! Τη τεράστια τη παράλογη ανομία.
 Εσείς δεν είστε λειτουργός της δικαιοσύνης αλλά εκθρός της, όταν παροτρύνεται τον Άρειο Πάγο να πάρει παράνομη απόφαση, όταν έπρεπε σαν άνδρας να βγαίνατε και να αποκαλύπτατε την παρανομία. Μια και καλά γνωρίζεται πως ποτέ δεν μπορεί να πάρει απόφαση ο Άρειος Πάγος άμα πρώτα δεν κρατά στα χέρια του την απόφαση του δικαστή. Κι εσύ τέτοια απόφαση δεν έχεις. Αντίθετα προσπαθώ για να στη δώσω και εσύ εντελώς άνομα δεν θέλεις, γιατί;
 Όταν καλά γνωρίζετε πως άμα κάνει το τραγικό λάθος ο Άρειος Πάγος και πάρει απόφαση χωρίς πρώτα να έχει στα χέρια του των δικαστών την ετυμηγορία θα τιναχθεί από το ύψος του στο βαθύτερο σκοτάδι, και μέσα σε μια στιγμή από φάρος θα μετατραπεί σε ένα σπασμένο και εγκαταλελειμμένο στην άκρη του δρόμου φανάρι. Για αυτό είστε υποχρεωμένος από τον νόμο να μου ορίσετε ημερομηνία για το συντομότερο χρονικό διάστημα. Διαφορετικά είστε παραβάτης και εκθρός της κοινωνίας αυτής. Γιατί εμποδίζεται την δικαιοσύνη να φέρει σε πέρας την αποστολή της, που είναι η αποκάλυψη έστω και μετά τόσα χρόνια της αλήθειας. Μια αλήθεια που την πνίγατε κάτω από την πιο άγρια καταστολή. Και που από υλική βία που χρησιμοποιούσατε τώρα αλλάξατε και χρησιμοποιείται πνευματική βία, η οποία είναι πιο ύπουλη και για αυτό πιο χειρότερη, και γιατί αντί να απολογείστε για όλη την εικοσάχρονη αδικία που μου έχετε κάνει, βγαίνετε από πάνω και διαμαρτύρεστε κίολας, παίρνοντας μάλιστα σαν ασπίδα το δίκιο εσείς που τόσο αδιάτακτα κάθε στιγμή το τσαλαπατάτε.

Γιάννης Πετρόπουλος
 του Βασιλείου

Υ.Γ. «Αν είναι αντισυνταγματικά ή όχι η έφεση το μόνο αρμόδιο για να κρίνει είναι το δικαστήριο που εσύ οφείλεις να με στείλεις για να την ακούσω την απόφαση αυτή. Είναι υποχρεωμένο το δικαστήριο να μου την ανακοινώσει. Από οποιονδήποτε άλλον και να εκφωνηθεί η απόφαση αυτή χωρίς την παρουσία μου δεν θα έχει καμία μα καμία απολύτως ισχύ, θα είναι όχι μόνο άνομη και χωρίς καμία βάση αλλά κυρίως θα είναι ανήθικη και εγκληματική. Για αυτό το λόγο είστε υποχρεωμένος να με στείλετε για να ακούσω εκεί στην έδρα του δικαστηρίου την απόφαση του όποια τελικά κι αν είναι. Και μετά έχει το Λόγο ο Άρειος Πάγος. Μα μόνο σαν επικυρωτής ή όχι της απόφασης αυτής. Και για τίποτα μα τίποτα απολύτως άλλο. Μα και για να το κάνει αυτό είναι υποχρεωμένος πρώτα από όλα να έχει την απόφαση την τελική του δικαστηρίου απόφαση και πότε άλλοτε».

Κυριακή πρωί

Κυριακή πρωί
 οι καθαρίστριες του δήμου
 κοιτάνε τα παπούτσια της βιτρίνας
 Αυτή που φτιάχνουν
 οι κακοπληρωμένες πωλήτριες
 με τους κισσούς στα πόδια
 Αυτή που αδειάζουν
 όσες δε δουλέψαν ποτέ μεροκάματο
 και δεν νιρέπονται που ψωνίζουν
 Κυριακή πρωί.

χαρτ οφ γκλας

αν
 ήμουν σ' αλήθεια τόσο σκληρή όσο το παίζω
 για να μην με προδώσω
 δεν θα φοβόμουν να σου πω ότι θέλω
 να σου αφιερώσω Σάρα Κέπν
 πως τα τραγούδια μετά τις δώδεκα
 θα θελα να τα καπνίζαμε παρέα
 αν δεν ήξερα πως ξέρω πως θα πάει αυτό
 πριν σε τρομάξω με τη λαχτάρα μου για το κορμί σου
 την ώρα που ακούγεται από το ραδιόφωνο το χαρτ
 οφ γκλας
 και ο καπνός αφήνει τα πνευμόνια σου
 αν για μια στιγμή ξεχνούσα
 όλο αυτό θα έμοιαζε με ταινία του Γονκ Καρ Βαι
 ναι,καλά είναι που και που τα κλισέ
 αλλά μας τη βγίκαν στη σέντρα οι εγωισμοί
 μη και χάσουμε από καμιά μεριά τη μπάλα
 μετά καθήκαμε.

Και από μακροπρόθεσμα σχέδια

Θα 'θελα να μην σταματήσει ποτέ το χούι μου
 να καβατζώνω τους αναπτήρες των άλλων
 να μπορώ να καίω το παρόν μου
 παρέα με τα κακοστριμμένα μου τσιγάρα.

εξίσωση

αν μείνουμε για λίγο σιωπηλοί
 άραγε πόσες καρδιές θα ακούσουμε
 να ραγίζουν τη στιγμή ;

НЕ ПОНИМАЮ

(ντουτ - ντουτ ...)

Ρε μαλάκα,

ρε μαλάκα σήμερα με απέλυσαν απ'το τηλέφωνο
 ο υπεύθυνος και ο ρουφιάνος συνάδελφος
 λίγες ώρες πριν πάσω βετέξ και δίσκο.
 Μέρρες πριν μου τάξαν αύξηση
 αλλά να , ξέρεεις , έβγαιναν δύσκολα τελικά .

Χαζή κι εγώ,πήγα κι αγόρασα παπούτσια καινούρια
 - σπορτέξ για την ορθοστασία, τα πιο καλά μου είπαν
 - .

Είμαι μέσα ένα μεροκάματο
 και ο λογιστής έλειπε όταν πήγα να υπογράψω από-
 λυση,
 έπνε τσίπουρα με το αριστερό αφεντικό μου.

Και στα λεγα ρε, στάλεγα
 δεν είχα καλό προαίσθημα
 τζάμπα φούσκωσα καρά αυτές τις μέρες.

Άγουροξυπνημένα οχτάωρα
 πάνω σε σακατεμένα γόνατα ,
 η ζωή μας όλη .

Τέτοια ξεφτίλα όμως ,
 τούτη η Άνοιξη σα να μην άνθισε καρδιές .

Κι εσύ
 να μην σηκώνεις το τηλέφωνο
 πάνω σ' ένα μηχανάκι όλη μέρα
 σ' έχει φάει το ψάξιμο ,η ανασφάλεια
 η ΔΕΗ που χρωστάς δύο χρόνια τώρα
 η βενζίνη,όλα απ' την τσέπη σου
 και τα παράπονα στο μαγαζί από πελάτες
 γιατί δεν έτρεξες με τη βρόχα
 να δώσεις εγκαίρως την παραγγελία.

Κράνος για δέκα ώρες σερί
 δεν φοράνε ούτε στον πόλεμο

και όταν ακούμε για εργατικό ατύχημα
 παρακαλάμε μην είναι κανάς δικός μας

σιχτιρίζουμε την φτώχεια και τα νιάτα μας ,
 παρηγορώντας ο ένας την άλλη
 κάθε που μας εξαναγκάζουν σε παραίτηση .

Φίλε μου
 δεν καταλαβαίνω τίποτα πα
 και γενικά , ίσως να αντέχω
 ειδικά όμως , όχι άλλο .

Να 'χαμε να κλαιγαμε.

Τελευταία, τα νέα
πολλά και ασυνάρτητα.
Η μία γέννησε, γι αυτό εξαφανίστηκε
η άλλη παντρεύεται και βλέπει εφιάλτες τα βράδια.
Εκείνη εκεί, την θυμάσαι ;
Δεν πληρώνουν τα αφεντικά, μπήκε ταμείο, ευτυχώς
και πισωγύρισε στους δικούς της, τους δεξιούς,
με το κεφάλι σκυμμένο`
ήταν που 'θελε να γίνει καλλιτέχνης.
Η τάδε έκανε πολλές απόπειρες μέσα στο χρόνο, λέει,
και η δείνα τα κατάφερε με την πρώτη,
μαγκιά της (;)
'Ηταν καλό κορίτσι, από αυτά, ξέρεις
που οι γειτόνοι και οι οικογένειές τους
δεν έδωσαν ποτέ δικαιώματα.
Αυτές οι δυό κάποτε αγαπιόντουσαν,
τώρα στάζουν σορό το φαρμάκι
και τις ενοχές τους
με ακροάτρια κάποια τρίτη
που με τον καιρό θα γίνει τέταρτη κι ασυγχώρητη,
αλλά έφταξε , σκούζαν οι άλλες μετά
γαμήθηκε βλέπεις με έναν πρώην τους -τι δράμα.
Τόσες μετεφηβικές παρεμβολές
ίσα για να 'χουμε κάτι να κλαίμε μου φαίνεται καμιά φορά,
όταν πιάνουμε για ώρες τη γωνία της μπάρας.
Χειρότερα κι απ' τις ειδήσεις των οχτώ γινήκαμε, μεταξύ μας
ώσπου να νοιαστούμε η μια για την άλλη από την αρχή.
Ως τότε, τα γνωστά, μην τρελαίνεσαι
και κάνε πως δεν ειδωθήκαμε απόψε.

Σημειώσεις και χαρτάκια των τρεις, τέσσερις πήγε.

Θα 'θελα να αλλάξει η εποχή
να φτάσει εκείνη που τα μαλλιά μου
θα ανεμίζουν έξω απ' το παράθυρο του αμαξιού
την ώρα που κινάμε για την θάλασσα
αρχές ενός άλλου Ιούνη
να σου κρατώ το χέρι
και η αγάπη μας να πλημμυρίζει την Εγνατία.
'Ελα όμως που προσγειώνομαι στο σαλόνι μου και με ρωτώ

αν έχεις τείχη, διαβαίνεις;

Χθες.
Χθες κάπου με ξέχασα,
προσωρινά.
'Εκλαψα, σπάραξα μα συγκρατήθηκα
προσωρινά.
Μέχρι που η έκρηξη
τα πήρε όλα παραμάζωμα.

επισιτισμός μπλουζ.

Οι φίλοι μου μεγάλωσαν όλοι πια
διαβάσανε και πήραν πτυχία για να
αγχώνονται με την δουλειά, τώρα ψάχνουν δεύτερη
δίσκος, σέικερ, μότα, βετέξ, μηχανή
αγγελίες εργασίας με το κιλό
χιλιόμετρα ποδαρόδρομος και ορθοστασία
σμίλεψαν τα καλύτερα μυαλά.

Τζιβάνες, μεγάλα χαρτάκια, αναπτήρας
έτοιμη όταν
χτυπάει το θυροτηλέφωνο:
"Ανεβαίνω λίγο να κλάψω." Σιωπή.

Οι γονείς δεν έχουν δεκάρα τσακιστή
οι σπιτονοικοκύριδες μας διώχνουν χωρίς προειδοποίη-
ση
οι δουλειές πάνε απ'το κακό στο χειρότερο
οι ντρόγκες μας φάγανε τα φράγκα
οι γκόμενοι δεν μας θέλουν για γκράντε έρωτες
τα αφεντικά κόβουν από δω κι από κει
τα ένσημα δεν φτάνουν για ταμείο
τα τηλέφωνα χτυπάνε μόνο για κακό, όταν χτυπάνε
η οργή γίνεται δάκρυα, κρίση άσθματος, τάσεις φυγής
οι βαφές δεν καλύπτουν τόσο καλά τα γκριζα
η πόλη η πουτάνα όλο σε θυμίζει
κι εγώ

θα σε 'επαιρνα να φεύγαμε σ'άλλη γη σ' άλλα μέρη
μα χρωστάω τη ΔΕΗ, κάτι κοινόχρηστα, κάποια δανεικά
άσε που, όταν βγάζω την επιγονατίδα μου μετά τη
δουλειά
δεν μπορώ βήμα να κάνω παραπανίσιο.
Προς το παρόν, μωρό μου, βίβες .

Αποκαϊδία

Μπορεί να μην μπορώ να καπνίσω
αλλά τουλάχιστον κάτι θα πιώ
να παν' οι χασούρες κάτω
ο θυμός,
που πάντα κρατά όσο δεν χρειάζεται,
λίγο μετά το ξέσπασμα
παρέα με την ανασφάλεια
τραμπάλα με την οργή
η θλίψη γίνεται δάκρυα
συγκαταβατικά χαμόγελα
ανταλλαγή αδιάφορων πληροφοριών

και σιγοψιθυρίζω κάτι από Βιτάλη κάθε που ξυπνώ
ώσπου να αναφωνήσω
" Όλα τέλεια "
χορεύοντας γυμνή στα αποκαϊδία.

Υπάρχουν κάποιες μονάδες μέτρησης
του χρόνου τόσο οφθαλμοφανείς.
Παρόλα αυτά σπάνια από εμάς ορατές

**ΦΕΡΤΑΪ
ΥΛΙΚΑ**

fertaylika.org

για επαφή:
fertaylika@gmail.com